

VEDLYS

 Telaimina tave Viešpats, Broli Nevilli. Aš toks laimingas, vėl būdamas ši vakarą bažnyčioje. Truputelį užkimęs. Ilgokai užtruko Žinia širyt, bet aš, žinoma, dėl Jos esu laimingas. Man pačiam Ji patiko, pateikti ją, ir aš tikiuosi, kad jūs dziaugėtės klausydamiesi Jos.

² Dabar atminkite, visada tai prisiminkite – kad šie dalykai kuria Kristaus tarną. Suprantate, pirmiausia tikėjimas, paskui dorybės jėga. O dabar atminkite, kad Šventoji Dvasia negali uždengti Dievo statinio, kol Dvasia neveikia per šiuos dalykus. Suprantate? Nesvarbu, ką darote, taigi. Šie dalykai kuria Kristaus Kūną, matote, šie dalykai. Na, nepamirškite to, kad šis *čia* yra pirmas, tai jūsų tikėjimas. Dorybės jėga, pažinimas ir taip toliau, turi būti pridėtas prie to, kol nepasireikš užbaigtas Kristaus atvaizdas, tada ant to nusileidžia Šventoji Dvasia ir užantspauduoja kaip vieną Kūną. Šie dalykai privalo būti. Dėl to Jėzus sakė: “Jie pažįstami iš vaisių”. Matote, vaisius! Jūs negalėsite duoti vaisiaus, kol nebus šių dalykų jumyse. Ir tada, kai viso pasaulietiškumo ir—ir bedieviškumo, ir taip toliau, viso netikėjimo nebėra, kai visi pasaulio dalykai išnykę, tuomet tai ne kas kita, kaip naujas Kristaus kūrinys. Ir Efeziečiams 4:30 sakoma: “Neliūdinkite Šventosios Dievo Dvasios, kuria esate užantspauduoti atpirkimo dienai”. Užantspauduoti Dievo Karalystei! Nagi nepamirškite šito. Turėkite tai galvoje, pirmiausia reikalingi *šie* dalykai. Na, o antspaudas yra Šventoji Dvasia, Viršūnė, užantspauduojanti mus į Kūną. Gerai.

³ Mes gavome prašymą nuo Sesers Little iš Čikagos: jos vyras pateko į avariją ir yra prie mirties, Sesuo Little. Ir Edita Wright, mūsų mieloji sesuo, mes ją pažįstame labai seniai, jai labai labai blogai, ji ši vakarą namuose, jie norėjo tai paskelbti bažnyčioje, kad mes visi galėtume pasimelsti už šį prašymą. Ir dabar nulenkime galvas minutėlę.

⁴ Brangus mūsų Dangiškasis Tėve, mes susirinkę prie (tikėjimu) Dievo Sosto ir prašome Dieviškojo gailestingumo šioms prašymams. Brolis Little, automobilio avarija, netoli mirties. Dieve, padėk jam. Tegu Šventoji Dvasia būna prie jo lovos, sugražink jį mums, Viešpatie. Ir Edita Wright, meldžiu, Dieve, kad Šventoji Dvasia būtų prie jos lovos ši vakarą ir gražintų jai sveikatą. Suteik tai, Tėve. Tu pažadėjai tai ir mes tikime tuo. Ir kaip mes kalbėjome širyt, kad atstumas Tau nieko nereikia, Tu esi toks pats didis viename pasaulio krašte, kaip ir kitame, nes Tu – visur esantis, visa galintis ir begalinis. Ir mes meldžiame, Tėve, kad Tu išpildytumei šiuos prašymus Jėzaus Kristaus Vardu. Amen.

⁵ Esu labai laimingas, vėl ši vakarą būdamas čia. . . Suprantu, karšta. Šie vienas po kito trys surinkimai, tai. . . Žinau, kad kai kuriems iš jūsų teko nuvažiuoti penkis šimtus mylių tarp rytinio ir šio surinkimų. O man poryt reikės nuvažiuoti tūkstantį keturis šimtus. Taigi, taigi aš— aš tikiuosi, kad jums visiems tai puikus laikas. Puikus metas man pabūti su jumis. Vienintelio dalyko mums trūksta, — daugelis negalėjo patekti dėl vietos stokos, mes negalime pernelyg užkimšti praėjimų, nes priešgaisrinės apsaugos departamentas neleidžia. Todėl dabar mes stengiamės truputėlį praplėsti bažnyčią, kad turėtume kur pasodinti žmones.

⁶ O dabar, bet kuriuo laiku jūs visuomet laukiami čia, maldykloje, kur nėra jokio kito mokymo, tik Kristus, jokio įstatymo, tik meilė, jokios kitos knygos, tik Biblija. Taigi. . . Ir čia yra mūsų pastorius Brolis Ormanas Nevillis. Ir čia kongregacija susideda iš— iš daugelio žmonių, susirinkusių čia kaip į nenedominacinę maldyklą, kur jūs ateinate ir garbinatė Dievą kaip liepia jūsų pačių sąžinė. Mes visuomet džiaugiamės jumis. Taigi ateiškite, kai tik galite, mes visada džiaugiamės, kai jūs čia.

⁷ Taigi, kiek man žinoma, kitą kartą susitiksimė po to, kai bažnyčia bus užbaigta. Ir aš noriu, po *Bažnyčios Laikotarpį*, mes norėtume imtis septynių paskutinių *Antspaudy*, septynių paskutinių *Antspaudy* Apreiškimo Knygoje, dėstyti Tai.

⁸ Tiek daug kartų ateina ligoniai ir kenčiantys, ir tų surinkimų metu, kai reikalingi regėjimai, ateina specialiams pokalbiams. Kai išitraukiu į tai, aš— aš tiesiog nebegaliu atskirti jų, ir, jūs žinote, man labai sunku po to kalbėti. Ir visi žinote, kad mūsų gydymo kampanijų metu paprastai pamokslauja p. Baxteris ar kuris kitas, o aš išeinu melstis už ligonius, nes tai reikalauja pastangų. Meldžiausi už kai kuriuos žmones prieš kurį laiką, susitikau tokį vaikelį, kurį gydytojai. . . kažkas jo nugarai, nuo gimimo. Išėjęs pamačiau jį sugipsuotą. Tas vaikas daugiau nebebus luošas, jis pasveiks. Žinoma, taip ir yra, suprantate. Taip ir yra, aš tai žinau. Suprantate, aš esu tuo tikras. Todėl mes norime turėti tikėjimą ir tikėti Dievu.

⁹ Kiekvienas iš jūsų, o dauguma man nepažįstami, visi tarnautojai ir taip toliau. Jei neklystu, čia Brolis Craseas. Teisingai? Broli Craseai, aš— aš turiu atsiprašyti jūsų, kad nebuvau tame pašventinime. Galbūt atvyksiu į savaitgalio surinkimą, būtų gerai. Ar taip? Tai Bliumingtone. Ar gerai? Tvarka. Kai kurie iš šių brolių yra tarnautojai, mano manymu. Jūs tarnautojas? Taip, pone. Telaimina jus Viešpats. Kiek čia esančiųjų tarnautojai, pakelkite ranką. Na tiesiog puiku. Mes džiaugiamės, kad jūs čia, mums malonu. Telaimina jus Dievas!

¹⁰ Na, kad galėtume išsiskirstyti anksčiau, kai kurie vyks į Džordžiją, Tenesį, Niujorką, kitur, po šio vakaro. Nagi atidžiai

vairuokite. Jei apsnūsite ir nenorėsite apsistoti motelyje, sustokite kelkraštyje ir miegokite, kol... Taip aš darau. Suprantate, tiesiog sustokite ir išsimiegokite. Nevairuokite, nevairuokite apsimiegoję. Tai blogai. Ir atminkite, ne dėl savęs, turite saugotis kito žmogaus. Suprantate? Jūs žinote, kur jūs važiuojate, bet nežinote, kur jis važiuoja, todėl—todėl turite saugotis to žmogaus. Todėl būkite budrūs visą laiką, saugokitės.

¹¹ Dabar, norėčiau perskaityti šį vakarą Rašto ištrauką iš šv. Jono Knygos. Na, šios Raštų ištraukos, kurias mes skaitome ir kuriomis remiamės, turi suteikti mums pagrindą tam, ką stengiamės pasakyti. Ir visada, aš nė karto, kiek pamenu, išeidamas prie katedros, nesistengiau kalbėti tik tam, kad kalbėčiau. Aš visada stengiuosi palaukti, stebėti, nagrinėti, melstis, kol pajuntu, jog turiu kažką, kas padės žmonėms. Jei aš negaliu padėti, tuomet kam man čia stovėti, suprantate. Būtent, stengtis padėti! O šį vakarą, žinoma, didžioji žmonių dalis išvažiavo po rytinio surinkimo, jie turėjo važiuoti namo, daugelis jų. Bet šį vakarą, aš jums sakiau, kad jei jūs liksite, mes pasistengsime pasikalbėti per keturiasdešimt penkias minutes ar panašiai, kas, tikiuosi, padės jums. O dabar imsime pagrindu šv. Jono 16-tą skyrių, pradėkime maždaug 7-tąja 16-to skyriaus eilute, perskaitykime iki 15-tosios eilutės.

Bet sakau jums tiesą: jums geriau, kad Aš išeinu, nes jei neišeičiau, pas jus neateitų Guodėjas, bet jei Aš nueisiu, atsiųsiu jį jums.

Atėjęs jis įtikins pasaulį dėl nuodėmės, dėl teismo ir dėl teismo:

Dėl nuodėmės, — kad netiki manimi;

Dėl teismo, — kad Aš pas savo Tėvą einu, ir jūs manęs daugiau nebematysite;

Dėl teismo, — kad šio pasaulio kunigaikštis yra nuteistas.

Dar daug ką turiu jums pasakyti, bet dabar negalite pakelti.

Bet kai ateis ji, tiesos Dvasia, jus ji įves į visą tiesą, ji nekalbės iš savęs, bet kalbės, ką išgirs, ir parodys, kas dar turi įvykti.

Nes ji pašlovins mane, nes gaus iš to, kas mano, ir jums tai parodys.

Visa, ką turi Tėvas, yra mano, todėl Aš pasakiau, kad ji ims iš to, kas mano, ir jums tai parodys.

¹² Taigi šioje 13-toje eilutėje. “Bet kai ateis Tiesos Dvasia, jus Ji įves į visą Tiesą. Kai ateis Tiesos Dvasia, jus Ji įves į visą Tiesą”. Kas yra Tiesa? Žodis. “Nes kai Ji kalbės, Ji nekalbės iš Savęs, bet kalbės, ką išgirs. Ji kalbės, ką išgirs”. Kitaip tariant, Ji bus Ta, kuri atskleis esmę, jūs suprantate.

O Žydams 4-tame skyriuje, Biblijoje pasakyta: “Dievo Žodis aštresnis, veiksmingesnis už dviašmenį kalaviją, proto, širdies minčių Ižvelgėjas”. Matote: “Ji kalbės, ką išgirs, ir parodys, kas dar turi įvykti”. Suprantate? Kas tai padarys? Šventoji Dvasia, Kuri ateis Viešpaties Jėzaus Vardu.

¹³ Norėčiau kelioms minutėms atkreipti jūsų dėmesį į žodį “vedlys”, *Vedlys*. Žinote, kai ką patyriau miškuose. Vedlys — rodantis jums kelią. Jums reikalingas vedlys, kai nežinote, kur eiti. Medžiodamas visame pasaulyje, aš turėjau progą susipažinti su vedliais. Ir aš pats esu vedlys Kolorade, nes pažįstu vietovę, ganyklas ir taip toliau, galiu būti vedlys Kolorade.

¹⁴ Taigi vedlys turi žinoti kelią. Jis turi žinoti, kur eiti ir ką daryti, ir kaip jumis pasirūpinti kelyje. Suprantate? Jis turi matyti, kad jūs nepasimetėte. Vedlys yra atrinktas žmogus. Valstija pasirenka tą žmogų, jei jis yra vedlys. Taigi, keliaujant į dykumą, kur jūs, ko gero, nesate buvęs, negerai keliauti be vedlio. Tiesą sakant, kai kuriose vietovėse tiesiog neįmanoma be vedlio, pavyzdžiui, Kanadoje. Vedlys turi pasirašyti tavo leidime pas gamtos apsaugos inspektorių. Jis pats turi pasirašyti, jis atsakingas už jus. Jei kas jums atsitiks, jis bus atsakingas. Jis turi rūpintis jumis. Jis turi žiūrėti, kad jūs nepaklystumėte. Jis turi būti tikras, jog nenusiuntė jūsų ten, iš kur jūs nerasite kelio. Ir jei jūs paklydote, jis turi žinoti vietovę taip gerai, kad bet kuriuo metu galėtų jus rasti. Suprantate, jis turi visa tai žinoti, kitaip negalės būti vedliu, negalės turėti leidimo būti vedliu.

¹⁵ Dėl to kartais tau reikia susitikti, iš anksto paskambinti ir susitarti, iš anksto užsisakyti, kad tave pasiimtų. Ir jei tavo. . . Kartais jis užimtas ir negali paimti tavęs, tu turi tai trumpam atidėti, dėl—dėl to žemiškojo vedlio. Tau niekuomet neprireiks to daryti su Dievo Vedliu, Jis visada pasirėngęs, visada pasirėngęs.

¹⁶ Na, o jei tu nepasiruošei šitokiu būdu ir ketini keliauti į negyvenamą vietą, kur dar nesi buvęs, gali paklysti ir žūti. Tavo galimybės išeiti iš tos negyvenamos vietos lygios vienam procentui, tai yra, jei tenai nėra pernelyg didelio tankumyno, tavo galimybės pačiam išeiti lygios vienam procentui. Bet jei tai didelė dykynė, toli gilumoje, tu neturėsi galimybės išeiti. Niekaip to nepadarysi, nes pasijusi pasukęs pražūtingu taku, tuomet su tavimi—tavimi baigta, tau galas. Taigi tu žūsi, jei neturėsi vedlio, pažįstančio vietovę ir žinančio, kaip grįžti.

¹⁷ Daugelis žinote apie tą straipsnį, skaitėte jį praeitais metais apie tuos skautus Tusone, Arizonoje. Taigi jie buvo išmokyti, kaip pasirūpinti savimi, jie skautai. Jie buvo ne kažkokie skautai naujokėliai, o tikri skautai. Jie leidosi kopti į kalnus, užklupo pūga, žemė maišėsi su dangumi. Jie visi pasiklydo ir žuvo dėl to, kad jie. . . kažkas, įvyko kažkoks pasikeitimas, kažkas neįprasta, jie nežinojo, kaip išeiti. Suprantate? Aš neprisimenu, kiek vaikinių žuvo kalnuose, nors jiems ir padėjo malūnsparniai,

pašauktiniai, nacionalinė gvardija, savanoriai ir visa kita. Bet jie pasiklydo, niekas nežinojo, kur jie yra. O jie negalėjo pasirūpinti savimi. Jie visi žuvo sniege, nes nežinojo ar eina į rytus, ar į šiaurę, ar į vakarus, ar į pietus, į viršų ar žemyn, kaip ir kas, viskas atrodė vienodai.

¹⁸ Na, o vedlys, nepriklausomai nuo oro sąlygų, žino, kur esąs. Jis—jis tam pasirengęs. Jis žino, ką daro. Jis susipažinęs su viskuo. Jis žino, kaip kas atrodo, todėl jis, ir būdamas tamsoje, gali kai ką jausti.

¹⁹ Pavyzdžiui, štai sena vedlių gudrybė. Jūs žinote, jei tu matai žvaigždes, kiekvienas gali pasakyti, kur eina, jei mato žvaigždes. Ir tau visuomet reikia stebėti vieną tikrą žvaigždę. Yra vienintelė tikra žvaigždė ir tai — Šiaurinė žvaigždė. Suprantate, vienintelė, ji visada toje pačioje vietoje. Tai vaizduoja Kristų, tą patį vakar, šiandien ir per amžius. Kiti gali nuklysti, bet Jis lieka tas pats. Bažnyčios gali tave tempti *šiuo* keliu arba kai kas temps *anuo* keliu; bet ne Jis, Jis visuomet tas pats.

²⁰ Taigi na, jei tu nematai tos Šiaurinės žvaigždės, yra debesuota, tuomet, jei atkreipsi dėmesį dienos metu, kai esi pasiklydęs, jei stebėsi medžius. Medis yra visuomet, samanos ant medžio yra iš šiaurinės pusės, nes pietinė medžio pusė gauna daugiau saulės nei šiaurinė. Bet kas, jei yra tamsu ir neišvelgi samanų? Jei užmerkisi akis ir pasistengsi apie nieką negalvoti, užmerk akis ir *šitai* apkabink medį glotnia žieve, kad pirštai susiliestu, ir tuomet labai lėtai pradėk judėti aplink medį. Ir kai rasi tokią vietą, kur žievė yra stora, sueižėjusi, tai bus šiaurinė pusė (vėjuota), ir galėsi sužinoti, kurios krypties laikais: šiaurės ar pietų. Tuo būdu, o, yra daug dalykų, bet reikalingas vedlys, kad sužinotumei, kaip tai daryti. Paprastas žmogus atsistos tenai ir pasakys: “Nejaučiu jokio skirtumo”. Suprantate? Suprantate, reikia būti treniruotu tam vedlio darbui.

²¹ Ir tie vaikinai, nėra abejonių, kad jie buvo puikūs skautai, jie mokėjo rišti mazgus, mokėjo įžiebtį ugnį akmenimis ir taip toliau, ir panašiai. Bet rasti išėjimą, štai koks reikalas! Jie, jie nežinojo, kaip išeiti, todėl jie visi žuvo, nes nepasiemė vedlio.

²² Prieš dvejus metus Kolorade lengvabūdis tėvas, o, jis kopė į kalnus, su savimi buvo pasiėmęs mažą berniuką šešerių septynerių metų. Jis ketino pasiimti jį į jo pirmąją elnių medžioklę. Taigi jie užkopė aukštai į kalnus ir mažasis berniukas tarė savo tėveliui: “Aš pavargau”.

²³ “Lipk man ant nugaros. Mes dar nepakankamai aukštai užkopėme, elniai yra aukščiau”. Žmogus kilo aukštyn ir aukštyn, ir aukštyn, kol... Jis nežinojo, jis buvo miesto žmogus. Jis nieko nežinojo apie tai, kaip medžioti ir kur eiti. Bet kuris, ką nors nusimanantis apie dykvietes, žino, kad elniai neapsistoja aukštai. Jie neina tenai. Kalnų ožiai eina, o ne elniai. Jie laikosi ten, kur yra maisto, jie turi būti ten, kur yra ką ēsti. Taigi,

bet tas žmogus pagalvojo: “Jei aš pakilsiu aukštyn į uolas, aš surasiu didelį patiną”. Jis buvo matęs jų, stovinčių ant–stovinčių ant uolos nuotrauką, ir jis pamane, jog ten jis juos ir suras. Nekreipkite dėmesio, ką rašo tie žurnalai, vai vai, tai košmaras! Tai štai, viena, ką reikia padaryti – pasiimti vedlį, kad žinotumei, kur esi.

²⁴ O tas tėvas, staiga pasipylė lietus, toks staiga prasidedantis lietus. Ir tas žmogus medžiojo pernelyg ilgai, kol sutemo, ir jis negalėjo rasti kelio atgal. Ir . . . paskui kalno viršūnėje pakilo vėjas, jis pradėjo skubėti, ir tai . . .

²⁵ Tu turi žinoti, kaip išlikti gyvu, jei įkliuvai. Štai kitas dalykas – žinoti, kaip išlikti gyvu! Aš lipau į medžius ir šliuožiau žemyn, lipau į medžius ir šliuožiau žemyn, į viršų ir žemyn, kad išlikčiau gyvas. Kai sniego būdavo virš metro, aš laužydavau rąstgalius ir klodavau juos. Būdavau toks alkanas, jog vos galėdavau išverti! Laužydavau tuos senus rąstgalius, padėdavau juos, jie įkaisdavo ir tirpdydavo sniegą. Paskui, pirmą ar antrą valandą nakties nustumdavau tuos rąstgalius, atsiguldavau ant šiltos žemės, kad išgyvenčiau. Tu turi žinoti, kaip tai daryti.

²⁶ O tas žmogus nežinojo, ką daro, su juo nebuvo nieko, kas nukreiptų jį. Ir jis laikė prispaudęs savo sūnelį prie krūtinės, kol pajuto, jog jis šaltas ir miręs. Neįsivaizduojama! Jei tik jis būtų pasiėmęs vedlį, šis būtų jį parvedęs iš kalnų, nepaisant, koku laiku, suprantate. Bet jis laukė, kol sutems, o tada jau nebematė kelio.

²⁷ Tokia tat bėda ir su dabartiniais Krikščionimis. Jie laukia, kol sutems, tada tu įsitikini, kad likai be Vedlio. Vedlys!

²⁸ Nagi ar kada nors matėte pasiklydusį žmogų? Ar kas nors kada nors parvedė pasiklydusį žmogų? Tai labiausiai keliantis pasigailejimą dalykas, kokį tik kada jums teko matyti. Kai žmogus paklysta, jis pašėlsta. Jis nebesuvokia, ką daras. Mes radome miškuose žmogų, vyruką, jis buvo paklydęs, ir buvo manoma, kad jis . . . Jis buvo fermeris, pakliuvo į nepažįstamą vietovę ir paklydo, besisukdamas aplinkui. Ir kai jie jį surado po trijų dienų, jis bėgo tarsi laukinis, rėkdamas iš visų jėgų. Jo lūpos buvo visos apkandžiotos, savo šautuvą jis buvo pametęs ir nebežinojo, ką daryti. Ir kai jo brolis, kai . . . Jie turėjo jį sugauti ir surišti. Kai jo brolis priėjo prie jo, jis puolė ant jo kaip žvėris, mėgino jam įkasti, jis nesuprato, kur esąs. Kodėl? Jis buvo pasiklydęs. O kai žmogus paklysta, jis suglumsta. Ir jis nežino, kad yra tokios būsenos, nes ta jo paklydimo būseną verčia jį karščiuotis, jis nebesuvokia, kur yra ir kaip elgiasi.

²⁹ Taip yra, kai žmogus nuklysta nuo Dievo! Jis daro tai, ko paprastai nedarytų. Jis daro tai, kas–kas yra anapus žmogiškojo elgesio supratimo. Žmogus, nuklydęs nuo Dievo, bažnyčia, nuklydusi nuo Dievo, bažnyčia, nutolusi nuo Dievo,

nuklydusi nuo Dievo Biblijos įstatymų, kartais daro tai, ko tu nesitiki išvysti gyvojo Dievo bažnyčioje. Jų pinigai gauti žaidžiant apgavikiškus žaidimus, lošiant loterijoje, azartinius žaidimus, visur, kur tik įmanoma. Jie moko bet ko, viską leidžia, pritariamai tapšnoja per nugarą tam, kas daug moka bažnyčiai, ir panašiai, leidžia jiems taip praslysti. Štai taip. Jų diakonai taryboje vedę keturis ar penkis kartus, kad tik viskas praslystų, kad tik susieitų galai. Tik vienas dalykas tau turi susieiti – tavo išpareigojimas Dievui. Stok ir kalbėk Tiesą! Pasiklydęs, paklydęs žmogus yra sumišęs, jis pamišęs.

³⁰ Vedlys žino, kur eiti ir ką daryti. Dievas. . . Dievas visada siuntė vedlį Savo žmonėms. Dievas niekuomet neapvyklė. Jis siunčia vedlį, bet tu turi priimti tą vedlį. Suprantate? Tu turi juo patikėti. Tu turi eiti tuo keliu, kuriuo jis sako. Jei tu nuklysi į dykynę, tavo vedlys sakys: “mes eisime *šiuo* keliu”, o tu vis tiek eisi *tu*o keliu, tu paklysi. Tuomet, kai tu. . . Dievas siunčia mums vedlį, kad vestų mus, mes turime sekti paskui tą vedlį. Nesvarbu, ką mes manome, kas atrodo priimtina, o kas juokinga, ne mums tai atskirti, tai vien tik vedlio reikalas.

³¹ Dievas Senajame Testamente siuntė pranašus. Jie buvo vedliai, nes Viešpaties Žodis atėjo pranašui. Jie buvo vedliai. Jie mokė žmones, kaip mes kalbėjome praeitą vakarą apie Izaiją ir Oziją. Jie gavo nurodymus ir davė nurodymus žmonėms, ir vadovavo jiems. Taigi Dievas visada siuntė Savo vedlius, Jis niekuomet nebūdavo be vedlio, visais amžiais. Dievas visuomet turėjo ką nors, kas atstovavo Jam šioje žemėje visais laikais.

³² Na kartais jie nebepaisydavo vedlio, “nukrypdavo nuo kurso”, kaip mes sakome. Kai Jėzus buvo čia, žemėje, ar nepamenate, ką Jėzus pasakė fariziejams, – “Jūs, aklieji vedliai”? Aklieji vedliai, akli dvasiniams dalykams. Suprantate? Taigi jie turėjo būti vedliais, žmonių vedliais, vedančiais žmones į išgelbėjimą. Bet Jėzus pasakė: “Jūs esate akli!” Ir Jis pasakė: “Palikite juos, nes jei aklas ves aklą, argi ne abu įkris į duobę?” Akli vedliai! O, kaip buvo sugadintas pasaulis tokiu aklu vedimu. Jis nenori, kad jūs vadovautumėtės savo supratimu. Dievas nenori, kad jūs pasikliautumėte savo supratimu ar savo mąstymu, ar bet koku žmogiškuoju mąstymu.

³³ Dievas siunčia Vedlį, ir Dievas nori, kad jūs atmintumėte, jog tai Jo paskirtas Vedlys. Ir mes privalome Jį prisiminti. Tai sakoma čia, Jėzus pasakė: “Aš jūsų nepaliksiu, bet paprašysiu Tėvą ir Jis atsiųs jums kitą Guodėją”. Ir šis Guodėjas, kai Jis turėjo ateiti, turėjo mus nuvesti į visišką Tiesą. O Dievo Žodis yra Tiesa, Žodis yra Kristus: “Aš esu Kelias, Tiesa ir Gyvenimas”. Jis yra Žodis: “Pradžioje buvo Žodis, ir Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo kūnu, ir gyveno tarp mūsų”. Tuomet, jei mes sekame tikru, teisingu Vedliu, Šventąja Dvasia, tuomet Jis turi mums pasakyti, ką Jis matė, ką Jis girdėjo, ir Jis

turi mums parodyti tai, kas turi įvykti. Amen. Štai kas. Jis ketina parodyti jums tai, kas įvyks.

³⁴ Ir kai šiandien bažnyčios atstumia Tai, kaip mes galime tikėtis pakliūti į Dangų? Kai Šventoji Dvasia buvo atsiųsta mums kaip Vedlys, mes išsirenkame kažkokius kardinolus, kažkokius vyskupus, kažkokius vyriausiuosius prižiūrėtojus ar dar ką nors, kad vestų mus, kai mums vesti duota Šventoji Dvasia.

³⁵ O Šventoji Dvasia visuomet kalba Žodžiu. “Daug ką turiu jums pasakyti, dabar jūs negalite To suprasti, bet kai ateis Jis, Jis ves jus į Tai”. Štai Antspaudų pasirodymo priežastis. Baigus Septintąjį Antspaudą Dievo paslaptis bus užbaigta, kad sužinotume, Kas yra Dievas, koks Jis yra, kaip Jis gyvena, Jo esmė, Jo Esybė. Tuo metu jūs turite būti atėję štai *čia*, suprantate, būti įvesti į pilną Dievo sūnų ir dukterų atvaizdą, Bažnyčia, nuplauta Kristaus Kraujuje, nepirkta už pinigų, sumokėta Jėzaus Kristaus Krauju.

³⁶ Nagi štai kas, Vedlys, ir Jis yra Dievo duotas Vedlys. Na mes einame per dykvietę, esame kelyje į kažkur ir negalime apsieiti be šio Vedlio. Ir tegu tik išdrįsta kas nors pakeisti jį kitu vedliu! Jei pamėginsite, jis patrauks jus iš kelio. Šis Vedlys žino kelią! Jis žino kiekvieną kelio dulkelę. Jis žino kiekvieną jūsų širdies mintį. Jis pažįsta kiekvieną, esantį čia. Jis žino, kas jūs ir ką padarėte, viską apie jus. Jis yra Dievo Vedlys, Šventoji Dvasia, ir atskleis jums, ir pasakys, ką Jis girdėjo, gali pakartoti jūsų žodžius ir pasakyti, ką jūs sakėte. Amen. Papasakos, kas esate, ką turite, kur einate. Vedlys, teisingas Vedlys, Jis ves jus į visišką Tiesą, o Jo Žodis yra Tiesa.

³⁷ Na Šventoji Dvasia niekada nesakys “amen” kažkokiam žmogiškajam mokymui. Ji tik Dievo Žodį patvirtins “amen”, nes Ji tokia yra. Šventoji Dvasia neves tavęs jokių kitu keliu. Keisčiausia tai, kad mes visi, visos mūsų didelės denominacijos ir kiti, mes tvirtiname kiekvienas esąs vedamas Šventosios Dvasios, nors visi mes esame skirtingi kaip diena ir naktis.

³⁸ Bet kai Paulius, tas fariziejus, gavęs Šventąją Dvasią Ananijui jį pakrikštijus, jis išėjo į Arabiją, kur mokėsi trejus metus, grįžo ir niekuomet dėl nieko nesitarė su bažnyčia keturiolikos metų laikotarpyje, o kai atėjo ir susitiko Petrą, Jeruzalės bažnyčios vadą, jų nuomonės visiškai sutapo dėl Mokymo. Kodėl? Ta pati Šventoji Dvasia! Kai Petras krikštijo Jėzaus Kristaus Vardu, Paulius darė tą patį, nors niekas jam to neliepė. Kai Petras mokė apie Šventosios Dvasios krikštą ir pašventinimą, ir taip toliau; Paulius darė tą patį, nesitarė su bažnyčia, nes Tai buvo tas pats Vedlys. Tuomet kaip mes galime šiandien egzistuoti, kai žmonės atstumia šias Tiesas? Kaip Petras mokė ir veikė, kad bažnyčioje būtų tvarka, ir Pauliaus buvo toks pat Mokymas, nes jie turėjo tą patį Vedlį.

39 Vedlys neves vieno *šiuo* keliu, o kito *anuo* keliu, nesiuš vieno į rytus, o kito į vakarus. Jis laikys jus drauge. Ir jei mes tik leisime, kad Šventoji Dvasia laikytų mus drauge, mes būsime viena. Jei—jei tik mes neleisime, kad šėtonas nustumtų tave į klaidingą kelią, mes būsime vienos širdies, vienodų minčių, vieningi viena Dvasia, Šventąja Dvasia, Dievo Vedlys įves mus į visišką Tiesą. Teisingai. Bet tu turi sekti savo Vedliu. Taip, pone.

40 Pažvelkite į Nikodemą, jam reikėjo Vedlio, nors jis ir buvo mokytas. Jis buvo aštuoniasdešimtmetis mokytojas. Jis buvo iš fariziejų, ar—ar iš Sinedriono, Tarybos, Tarnautojų Asociacijos. Jis buvo vienas tų didžiųjų vyrų, Izraelio mokytojas, didis mokytojas. Tik pamanykite, mokytojas! Taip, jis žinojo įstatymus, bet kai buvo prieita iki gimimo iš naujo, jam prireikė Vedlio. Jis to troško. Jis žinojo, kad turi būti kažkas kita. Tai įrodė jo kreipimasis į Kristų tą naktį. Tai įrodė ir kitų požiūris, bet nei vienas iš jų neturėjo tiek—tiek drąsos, kiek jis. Nei vienas negalėjo prieiti ir padaryti tai, ką padarė jis. Jūs žinote, kad žmonės smerkė Nikodemą dėl to, kad atėjo naktį. Bet jis buvo ten. Jis atėjo. Aš žinau, kad kai kurie žmonės nė nepajudės, būtų tai diena ar naktis. Bet jis buvo tenai, jam reikėjo Vedlio, ir jis pasakė: “Mokytojau, mes”, — iš Sinedriono, — “mes žinome, kad Tu esi Mokytojas, atėjęs nuo Dievo”. Iš kur jis tai žinojo? Jis buvo patvirtintas. Matote, jis norėjo sužinoti, ką reiškia tas gimimas iš naujo, ir jis nuėjo tiesiai pas Tą, kurį reikia, nes Dievas patvirtino, jog Šis yra Jo Vedlys, Jėzus. Pažvelkite, ką jis pasakė: “Mokytojau, mes žinome, kad Tu esi Mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes niekas negalėtų daryti tokių ženklų, kokius Tu darai, jeigu Dievas nebūtų su juo”.

41 Tai buvo patvirtinimas, jog Jame yra gyvasis Dievas. Ką Jis ir paliudijo: “Ne Aš darau darbus; tai Mano Tėvas, esantis Manyje. Iš tiesų sakau jums: Sūnus nieko negali daryti iš Savęs, o vien tai, ką mato darant Tėvą, lygiai tą daro ir Sūnus. Tėvas darbuojasi lig šiolei, ir Aš darbuojuosi”. Kitaip tariant, Dievas rodė jam, ką daryti ir Jis tik ėjo ir vykdė tai. Jis nieko nedarė, kol Dievas Jam neliepė. Amen. Tai tikra tiesa. Jei tik mes lauktume, kol Dvasia mus paskatins veikti! Štai kas. Ir tada visiškai išnykti Kristuje, kad Jam nereikėtų tavęs taip stumti, kaip mane, bet pirmas nedidelis Jo galvos linktelėjimas, ir tu pasirengęs, niekas tavęs nebesustabdys, nes tu žinai, jog tokia Dievo valia.

42 Jam reikėjo Vedlio. Ir Jis buvo patvirtintas Vedlys. Jis buvo vedamas šio Vedlio, nes jis žinojo, jog šis Vedlys buvo įkvėptas Dievo. Jis žinojo, jog tos tradicijos, kurioms jis tarnavo, galbūt fariziejiškos, sadukiejiškos ar dar kokios nors, jis tarnavo tiems mokymams ilgą laiką ir matė, jog niekas nevyksta. Bet štai ateina Žmogus, tvirtinantis, jog Jis yra Biblijoje pažadėtasis Mesijas. Paskui Jis apsigręžia ir daro tikrus Dievo darbus. Jėzus pasakė: “Jei Aš nedarau Savo Tėvo darbų, tuomet netikėkite Manimi. Bet

jei netikite Manimi, tikėkite darbais, kuriuos Aš darau, nes jie liudija apie Mane”.

⁴³ Tuomet nenuostabu, kad Nikodemas pasakė: “Mokytojau, mes žinome, jog Tu esi Mokytojas, atėjęs nuo Dievo, nes niekas negalėtų daryti to, ką Tu darai, jei Dievas nebūtų su Juo”. Matote, jam buvo reikalingas Vedlys, nors jis ir buvo to dalyko mokytojas. Jis buvo mokytojas savo bažnyčioje. Jis turėjo garbingą vardą ir jis turėjo—jis turėjo aukštą padėtį ir buvo didis žmogus; be abejo, gerbiamas visos šalies žmonių. Bet kai reikalas palietė gimimą iš naujo, jam prireikė Vedlio! Taipogi ir mums, taip, mums reikia Vedlio.

⁴⁴ Kornelijus, jis buvo didis žmogus, gerbiamas žmogus. Jis statė bažnyčias. Jis gerbė žydus, nes žinojo, kad jų religija teisinga. Jis aukojo, jis meldėsi kiekvieną dieną, bet kai atėjo Šventoji Dvasia (Kažkas turėjo būti pridėta bažnyčiai), jam prireikė Vedlio. Dievas nusiuntė jam Šventąją Dvasią. Jis atsiuntė Ją Petro asmenyje: “Petru dar tebekalbant šiuos Žodžius, Šventoji Dvasia nužengė ant jo”. [Tarpas juostoje—Red.] Dievas panaudojo Vedlį per Petrą. Jis panaudojo Jį, nes Jis vedė Kornelijų teisingu keliu. Ir jam dar tebekalbant, Šventoji Dvasia nužengė ant tų pagonių. Tada jis tarė: “Ar kas galėtų uždrausti pasikrikštyti jiems vandeniu?” Matote, vis dar Vedlys kalba, ne Petras. Nes ta grupė buvo žydu. . . ar pagonių, “purvini, nešvarūs” jam, ir jis netgi nenorėjo eiti. Bet Vedlys pasakė: “Aš siunčiu tave”. Tu darai tai, ko net nemanei daryti, kai Vedlys visiškai vadovauja, kai tu leidi Jam kontroliuoti tave. O, kaip nuostabu būti vedamam Šventosios Dvasios. Jis yra Vedlys. Taigi. Jis kalbėjo Petru ir pasakė, ką jis turi daryti. Paskui, kai jie visi gavo Šventąją Dvasią, jis tarė: “Mes negalime uždrausti pasikrikštyti vandenyje tiems, kurie, kaip ir mes, gavo Šventąją Dvasią”. Ir jie pakrikštijo juos Viešpaties Jėzaus Vardu. Taigi kas jį paskatino tai padaryti? Vedlys, buvęs jame. Argi Jėzus nesakė jiems: “Nesirūpinkite, ką kalbėsite, nes ne jūs kalbėsite, o Tėvas, gyvenantis jumyse, Jis kalbės”? Amen.

⁴⁵ Eunuchas ėjo iš Jeruzalės. O tuo metu žemėje Dievas turėjo Vedlį — Šventąją Dvasią, Jis turėjo žmogų, pripildytą to Vedlio. Jis netgi nebuvo pamokslininkas, jis buvo toks lyg ir diakonas. Jis tenai gydė ligonius ir varė velnius, išjudino žmones, mieste tvyrojo didis džiaugsmas. Aplink jį susibūrė šimtai žmonių, ir Vedlys pasakė: “Jau pakaks, grįžkime šiuo keliu”. Jis nesiginčijo su savo Vedliu.

⁴⁶ Niekada nesipriešink savo Vedlio Žodžiui. Sek Jį. Jei to nedarysi, pasiklysi. Ir, atmink, kai palieki Jį, tuomet tu atsakingas pats už save, todėl mes norime būti arčiau Vedlio.

⁴⁷ Taigi kelyje Jis pasakė: “O dabar palik šiuos žmones, Pilypai, ir eik į dykvietę, kur nieko nėra. Bet aš siunčiu tave ir ten bus kai kas, kai tu ten nueisi”. Ir štai ateina vienišas eunuchas, jis buvo

didis žmogus pas Etiopijos karalienę. Taigi jis ėjo, skaitydamas Izaijo Knygą. Vedlys tarė: “Prieik prie vežimo”.

Ir jis paklausė: “Ar supranti, ką skaitai?”

⁴⁸ Jis atsakė: “Kaip galiu suprasti, jei man niekas nepaaiškina?” O, tai bent! Bet Pilypas turėjo Vedlį. Amen. Ir jis pradėjo ta pačia Rašto vieta skelbti jam Kristų. Amen. Vedlys! Neaiškino jam kokio mokymo, pasakojo apie Vedlį, Kristų! Ir pakrikštijo jį vandenyje. Štai kaip buvo. O, kaip man tai patinka!

⁴⁹ Kai Izraelis išėjo iš Egipto į pažadėtąją žemę, Išėjimo 13:21, Dievas žinojo, kad jie prieš tai niekuomet anksčiau nėjo tuo keliu. Ten buvo tik keturiasdešimt mylių, bet jiems reikėjo, kad su jais kas nors eitų. Jie būtų išklydę iš kelio. Todėl Jis, Dievas, nusiuntė jiems Vedlį. Išėjimo 13:21, panašiai taip: “Aš siunčiu Savo Angėla, Ugnies Stulpą, pirma jūsų, kad jūs būtumėte apsaugoti kelyje”, kad jie būtų nuvesti į pažadėtąją žemę. Ir Izraelio vaikai sekė tą Vedlį, Ugnies Stulpą (naktį), Debesį dieną. Kai Jis sustodavo, ir jie sustodavo. Kai Jis keliavo, ir jie keliavo. Ir kai Jis privedė juos prie tos žemės, o jie nebuvo pasiruošę įeiti, Jis vėl juos nuvedė į dykumą. Jis nėjo su jais.

⁵⁰ Taip ir bažnyčia šiandien. Nėra abejonių, kad šiandien tik Dievo didelė kantrybė, kaip ir Nojaus dienomis, bažnyčia jau būtų įėjusi, jei būtų pataisyta ir įvesta tvarka. Bet Jis turi mus vis vedžioti aplink ir aplink, ir aplink.

⁵¹ Mažai Izraelis tesuprato, kai šaukė, matydamas žuvusius Egipto karius, skęstančius žirgus, apverstus faraono kovos vežimus, jie laimėjo, Mozė Dvasioje, giedojo Dvasioje, Mirijama šoko Dvasioje, o Izraelio dukterys bėgiojo pakrante šaukdamos ir šokdamos, jie buvo vos kelios dienos nuo pieno ir medaus. Mažai jie tesuprato, kad yra keturiasdešimties metų nuotoliu, nes jie pradėjo niurnėti prieš Dievą ir Vedlį.

⁵² Ir įsitikiname, jog su mumis tas pat. Iš čia aš vyksiu į Šreveportą. Padėkos Dieną prieš penkiasdešimtį metų Luizianoje nusileido Šventoji Dvasia, Padėkos Dieną. Kaip puolė bažnyčia nuo to laiko! Ar žinote, kad Romos katalikų bažnyčia pradžioje buvo sekmininkų bažnyčia? Tai tiesa. Teisingai. Ji buvo sekmininkų bažnyčia, bet atsirado formalūs dvasininkai ir Dievo Raštus pradėjo keisti į savo tradicijas, prie Jų pridėjo dogmas ir taip toliau. Ir pažvelkite, ką dabar jie turi – niekur nė krislelio Rašto. Jie kažką pakeitė kažkuo kitu, duonos kąsnį Šventąja Dvasia. Jie panardinimą pakeitė apšlakstymu. Jie “Viešpatį Jėzų Kristų” pakeitė “Tėvu, Sūnumi ir Šventąja Dvasia”. Jie pakeitė visas šias didžiąsias neginčijamas Dievo tiesas, duotas mums, ir jie yra toli toli, labai toli nuo Rašto Mokymo.

⁵³ Sekminės įvyko Luizianoje prieš penkiasdešimt metų, ir jei praeitų dar du šimtai metų, jie pažengtų dar toliau nei dabartinė katalikų bažnyčia, jei ir toliau vyktų toks nuopolis kaip šiuos

penkiasdešimt metų, nes jie visą laiką, nuolat vis kažką prideda. Nebėra senamadiškų pamokslininkų. Nebeišgirsite apie gatvės surinkimą. Viskas, ką turime – tai pridėta daugybė Holivudo, apsikirpę moterys, dėvinčios šortus, išsidažiusios ir visa kita, vadina save Krikščionėmis. Kažkoks Rikis, šokinėjantis su gitara, ir moterys tokiomis aptemtomis suknelėmis tarsi. . . tarsi dešrelė apvakale, lendanti lauk, kratosi ant pakylos, užšoka ir nušoka nuo pakylos, šoka į ausis įsivėrę auskarus, ir šitos naujos pirmosios šalies damos šukuosenomis vadina save Krikščionibe.

⁵⁴ Štai ko mums reikia – senoviškos, Dievo siųstos, deginančios religijos, kuri išdegintų šitą pasaulietiškumą iš bažnyčios. Mums reikia grįžti prie Šventosios Dvasios ir ugnies, grįžti prie to, kas išdegintų atliekas, sugražintų senovišką pamokslavimą, padarytų Dangų aukštą, o pragarą karštą, ištiesintų šautuvo vamzdį. Mums reikia tokio pamokslavimo. Bet tik padaryk tai šiandien ir tavo bendruomenė nubalsuos prieš tave.

⁵⁵ Kartais gerus pamokslininkus iš teisingo kelio išveda jų bendruomenės. Dėl tos priežasties aš neturiu denominacijos. Mano vienas štabas – Dangaus. Kur tik Jis siunčia, ten aš einu. Ką sako Jis, tą ir aš. Mums nereikia denominacijos. Jei tik ši bažnyčia užsimins apie denominaciją, ji iškart neteks savo pastoriaus. Aš nebūsiu už tai net penkias minutes. Kiekviena bažnyčia, kuri denominavosi, smuko, ir parodykite man tą, kuri vėl pakilo. Šventoji Dvasia atsiųsta, kad vestų bažnyčią, o ne kokią žmonių grupę. Šventoji Dvasia turi visą išmintį. Žmonės tampa formaliais, abejingais.

⁵⁶ Dievas kalbėjo jiems, jog Jis atsiųs jiems Vedlį, Jis ves juos keliu. Ir tol, kol jie sekė tuo Ugnies Stulpu, viskas jiems ėjosi gerai. Jis nuvedė juos prie pažadėtosios žemės vartų, iki ten Jis ir turėjo eiti. Paskui Jozuė, didis karys, prisiminkite tą dieną, kai jis liepė jiems: “Pasišventinkite, trečią dieną Viešpats atvers Jordaną ir mes pereisime”? Dabar stebėkite, ką jis pasakė (man tai patinka) Rašte, jis pasakė: “Laikykitės arti už Skrynios, nes niekada anksčiau nėjote tuo keliu”.

⁵⁷ Kas buvo ta Skrynja? Žodis. Nebeik dabar savo denominaciniu maršrutu, laikykitės už Žodžio, nes tu niekada anksčiau nėjai šiuo keliu. Ir, broli, jei kada ir buvo laikas Krikščioniškai bažnyčiai ištirti save, tai dabar kaip tik toks metas. Kaip tik šiuo metu Romoje vyksta tas didžiulis susirinkimas, nesutarimai pašalinti, bažnyčių konfederacija, kai visos šios denominacijos susijungė, kad suformuotų žvėries atvaizdą, tiksliai tai, kas pasakyta Biblijoje. Ir jūs žinote, ką mes kalbėjome šį rytą Pamoksluose. Štai jums – tiesiog viskas prie slenkščio, o žmonės vis dar seka mokymą. Geriau jau jums laikytis Žodžio! Žodis jus perves, nes Žodis yra Kristus, o Kristus yra Dievas, o Dievas yra Šventoji Dvasia.

58 Laikykitis už Žodžio! O, taip, pone! Laikykitis to Vedlio. Laikykitis už Jo. Ne priešaky Jo, o už Jo. Tegu Jis tave veda, o ne tu Jį. Leisk Jam veikti.

59 Jozuė pasakė: “Nagi jūs niekada anksčiau nėjote šiuo keliu, jūs nieko nežinote apie šį kelią”.

60 Štai kokia bėda šiandien. Jums nereikia vedlio, kuris vestų jus plačiu keliu. O, jūs žinote visus skersgatvius ir visa kita. Jūs pažįstate visą kelią į nuodėmę. Nėra jokio . . . O, jūs jau ilgą laiką sukiojotės aplinkui. Nėra reikalo kam nors mėginti kalbėti apie tai, jums pažįstami visi praėjimai. Teisingai, kiekviena nuodėmė, jūs viską apie tai žinote. Niekam nereikia jūsų mokyti, kaip vogti; jūs žinote. Niekam nereikia jūsų mokyti, kaip plūstis; jūs tai žinote. Niekam nereikia jūsų mokyti, kaip daryti bloga, nes tai skelbiama ant kiekvieno stulpo.

61 Bet, atminkite, jūs, kurie eate Krikščionys, jūs perėjote. Jūs jau kitoje Žemėje. Jūs gimę iš naujo. Jūs esate Žemėje, Dangiškoje Žemėje. Jūs esate pažadėtoje Žemėje.

62 Pažvelkite, jūs pažįstate tą kelią. O, tai bent, taip. Jūs žinote, ką—ką, kaip eiti, turint tam tikras kortas. Jūs žinote, kaip žaisti kauliukais, kaip mesti, ką tai reiškia, ir panašiai. Bet kai prieinama prie šventumo ir teisumo, ir Dievo jėgos pažinimo, kaip Šventoji Dvasia veikia ir ką Ji daro, jau geriau jums laikytis už Žodžio, už Vedlio. Suprantate? Jūs niekada anksčiau nėjote šiuo keliu.

63 Nagi jūs kalbate: “Aš išties gudrus: turiu—turiu du koledžo lygius”. Geriau jau tau apie tai pamiršti. Taip, pone.

64 “Aš baigiau seminariją”. Jau geriau tau apie tai pamiršti. Taip. Jau geriau tu būk už Vedlio. Leisk Jam vesti tave. Jis žino kelią; tu — ne. Tu niekada anksčiau nėjai šiuo keliu. “Na”, — sakai, — “jie jukėjo”.

65 Pažiūrėkite, ar jieėjo. Jėzus pasakė: “Tuos, kurieėjo šiuo keliu, tuos lydės šie ženklai. Mano Vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis; ar ims gyvates, ar jei išgertų mirtinių nuodų, jiems nepakenks. Kai jie dės rankas ant ligonių, tie pasveiks”. Daugelis jų atsisako To, nepriima To, sako, kad Tai be įkvėpimo. Jie neseka paskui Vedlį. Jie seka paskui žmogaus susikurtą mokymą. Jau geriau jūs būkite už Žodžio, nes jūs nėjote šiuo keliu, suprantate.

66 Bet jūs esate gimę iš naujo ir jūs gimėte šventumui. Jūs anksčiau nėjote šiuo keliu. Jūsėjo. . . Jei jūs einate šiuo keliu, tai turite pereiti per šventumą, nes tai yra nauja Žemė, naujas Gyvenimas, nauji žmonės.

67 Tu ateini į bažnyčią ir išgirsti, kaip kažkas pakyla ir šaukia: “Šlovė Dievui! Aleliuja!”

68 Nagi tu pasakysi: “O, varge, to niekada nebūna mano bažnyčioje! Aš keliuosi ir išeinu!” Matote? Būk atsargus.

⁶⁹ Laikykis už Žodžio, na, leisk Vedliui vesti tave. “Jis įves tave į visišką Tiesą ir atskleis šiuos dalykus, apie kuriuos Aš tau kalbėjau. Jis parodys tau tai. Jis papasakos tau apie tai, kas įvyks”, tikrasis Vedlys. Neik pas vyskupą; eik pas Vedlį. Neik pas nieką, tik pas Vedlį. Jis yra Tas, kuris buvo atsiųstas vesti tave. Jis yra Tas, kuris tai padarys. Dievas davė tau Vedlį. Eik Dievo duotu keliu.

⁷⁰ Šiandien bėda ta, kad žmonės ateina į bažnyčią, pasėdi kelias minutes, kažkas įvyksta, kas jiems neįprasta.

⁷¹ Aš gėrėjausi tokia moterėle iš šaltos, formalios bažnyčios, meldžiausi už ją. Dievas ketino išgydyti tą moterėlę. Ji to nesuprato, ji nieko apie tai nežinojo. Ji įėjo ir pasakė, kad nieko nežino. Bet aš jai pasakiau: “Nagi užeikite pas mane”. Ji buvo tokia drovi ir nedrąsi, bet Vedlys pasakė jai: “Pirmyn”. Ji gavo tai. Štai taip. Matote, tai dėl to, kad Šventoji Dvasia veda mus prie tų dalykų. Matote, Dievas turi paruošęs kelią.

⁷² Ar kada... Ar esate stebėję laukines žąsis, antis, skrendančias į pietus? Na, jūs pamenate, kaip tas ančiukas išsiriti kažkur prie tvenkinio. Jis nežino, kur yra rytai, šiaurė, vakarai ir pietūs. Jis nieko daugiau nepažįsta, tik tą tvenkinį Kanados kalnuose. Jis niekada nebuvo nuskrides toliau to tvenkinio, bet jis gimęs lyderis. Tas gaigalas gimęs būti lyderiu. Ir štai kartą naktį nuo kalnų viršūnių atūžia sniegas. Kas atsitinka? Tas šaltas vėjas atūžia ten. Įsivaizduoju jį drebantį ir sakantį: “Mamyte, ką tai reiškia?” Matote, jis niekada anksčiau nestojo tokio šalto oro. Jis pradeda dairytis aplinkui, jis pradeda pastebėti, kad tvenkinio kraštai pradeda užšalti, ledas traukia tvenkinį. Jis nežino, bet staiga... Jis gimęs būti to ančių pulko vedliu. Jis šoka į to tvenkinio vidurį ir tai įkvėpia jį. Kaip norite taip vadinkite tai. Mes tai vadiname įkvėpimu arba galite tai vadinti, o, tiesiog instinktu, kas tai bebūtų. Jis puola tiesiog į tvenkinio vidurį, iškelia tą savo snapą ir pradeda: “Kre-kre-kre-kre!” Ir kiekviena antis, esanti tvenkinyje, priplaukia prie jo. Kodėl? Jie atpažįsta savo vadą iš to, kaip jis krykuoja.

⁷³ “Jei trimitas išleidžia ne tą garsą, kas gali pasirengti kovai?” Teisingai. Kas gali pasirengti kovai, jei trimitas ne taip trimituoja?

⁷⁴ Na, o jei tas antinas ne taip krykuoja, kas pasirengs skrydžiui? Tas antinas iškels savo snapą ir krykuos: “Kre-kre, kre-kre!” Ir kiekviena antelė ateis pas jį. “Kre-kre, kre-kre!” Štai jie. Pas juos šitoks jubiliejus, tiesiog vidury tvenkinio, tik vartosi ir vartosi, ir vartosi. O po kiek laiko jis pajuta skatinimą, jam reikia skristi. Jis pasitaiso savo sparnus ir pakyla nuo tvenkinio į orą, apsuka keturis ar penkis kartus, jis skrenda kaip įmanoma tiesiau į Luizianą, visos antys paskui jį. “Kre-kre, kre-kre”, štai jis skrenda. Kodėl? Jis yra vedlys! Amen! Antys pažįsta savo vedlį, o bažnyčia — ne. Taip, jis žino, ką daryti.

⁷⁵ Pažvelkite į tas Aliaskos žąsis. Nagi, visuomet jų priešaky senas žąsinas, ir tos žąsys turi sekti žąsinu išties atidžiai. Jos turi suprasti, ką kalba tas žąsinas. Ar skaitėte apie tai žurnale *Look* prieš ketverius metus, kai kartą senas žąsinas nežinojo, ką daro ir nukreipė pulką žąsų į Angliją? Štai taip. Jos niekada anksčiau nebuvo Anglijoje. Kodėl? Jos niekada nematė to darant savo—savo vadą. Tas senas žąsinas nežinojo, kur skrenda. O dabar jos yra tenai ir negali sugrižti.

⁷⁶ Štai kas daugybei šitų šiandieninių žąsų: jos vis dar pulkuojasi. Jie pasakė, žurnale *Look* buvo pasakyta, kad tos žąsys susipulkovo ir nuskrido į Angliją, bet jos nebežinojo, kaip grižti. Šitaip yra kai kurioms mano pažįstamoms *žąsimis*. Pas jus suskridę pulkai, užsitęsę surinkimai, pas jus atvyksta budintojas ir šiek tiek pamokslauja, bet jūs nesuvokiate, kur skrendate. Vis pulkuojatės ir pulkuojatės, nes turite žąsiną, vedantį jus į denominacines linksmybes; o ne prie Dievo Žodžio, ne prie Šventosios Dvasios krikšto. Ir dar mes stebimės, kodėl mūsų dienomis nevyksta prabudimas. Suprantate? Jums reikalingas būtent tas Garsas! Tas Garsas — tai Evangelijos trimitas, skleidžiantis Evangeliją, kiekvieną Dievo Žodį. Ne mokymas, ne denominacija; bet Biblija, Šventoji Dvasia. “Šie ženklai seks tuos, kurie tiki”. Suprantate? Ir štai jie eina keliu.

⁷⁷ Kartą vienas senas žąsinas, buvo pasakojama, visą pulką pražudė, stengėsi skraidinti juos per tamsą, pats nežinojo, kur skrenda, ir jie visi atsitrenkė į kalnus, ir iš kai kurių šlapia vieta teliko. Žinoma! Jie turi pažinti tam tikrą garsą. Tas antinas, jei jis išleidžia tam tikrą garsą ir visi jį atpažįsta, jie švenčia pulkavimosi jubiliejų ir išskrenda į pietus. Ko jie ten skrenda? Nes ten nešalta.

⁷⁸ Na, jei Dievas antinui suteikė tiek nuovokos, kad išvengtų šalčio, kiek Jis turėtų jos suteikti bažnyčiai? Jei antinas gali tai padaryti instinktyviai, kaip tuomet dėl Šventosios Dvasios bažnyčioje? Ji turėtų mus išvesti iš formalumų, mokymų ir panašių dalykų į šlovingą, nuostabų Šventosios Dvasios krikštą. Tai suteikia dorybės jėgą, pažinimą, kantrybę, dievotumą ir Šventąją Dvasią. Štai į ką ves tikrasis Vedlys, nes Jis skleidžia ne ką kita, o tik Evangeliją, tik Dievo Žodį. Žinoma, jums reikalingas Vedlys!

⁷⁹ Kaip tie išminčiai, jie nieko nežinojo apie Dievą. Jie buvo—jie užsiiminėjo magija, buvo burtininkai. Jie buvo rytuose. Jūs žinote, Biblijoje parašyta: “Mes matėme Jo Žvaigždę rytuose, atvykome Jo pagarbinti”. Jie buvo iš vakarų, pažvelgė į rytus ir pamatė Jo Žvaigždę...ar pažvelgė į vakarus, jie buvo rytuose. Mes buvome rytuose ir matėme Jo Žvaigždę vakaruose. Suprantate? “Mes matėme Jo Žvaigždę rytuose”. Ir, matote, jie buvo rytuose. “Būdami rytuose mes pamatėme Žvaigždę ir atėjome Jo pagarbinti”.

⁸⁰ Įsivaizduoju tuos žmones, besirengiančius vykti. Įsivaizduoju, kaip kažkuri žmona sako jam, klausia: “Klausyk, viskas supakuota, bet kur tavo kompasas?”

Jis atsako: “Man—man šįkart neprireiks kompasas”.

⁸¹ Paklausė: “Kaipgi tu rengiesi pereiti kalnus?” Atminkite, kad jie turėjo kirsti Tigro upę, pereiti lygumas, ir, na, jie dvejus metus keliavo kupranugariais. Kaip jie ketino tai padaryti? Pasakė: “Na juk jūs netgi neimate kompasas”.

Tarė: “Ne”.

“Kaip jūs vyksite?”

⁸² “Aš vyksiu Dievo numatytu keliu. Štai ta Žvaigždė ves mane pas Karalių”. Štai ir viskas.

⁸³ “Mes matėme Jo Žvaigždę rytuose ir sekėme Ja iki pat vakarų, kad pagarbintume Jį. Kurgi Jis?” Jie ėjo Dievo numatytu keliu. Juos truputėli sutrukdė visokie mokymai. Jie nuėjo į Jeruzalę ir pradėjo vaikščioti gatvėmis, tie puikiai apsirėdę žmonės, ir klausinėti: “Kurgi Jis? Kur yra Jis, gimęs žydų Karalius?” Na, juk tai buvo galva, tai buvo Jeruzalė. Žinoma, didelė bažnyčia turi apie Tai kažką žinoti. “Kurgi Jis? Kur yra Jis, gimęs žydų Karalius? Mes matėme Jo Žvaigždę rytuose, mes atėjome pagarbinti Jį. Kurgi Jis?”

⁸⁴ Nagi jie nuėjo pas *tokį ir tokį* pastorių, *tokį ir tokį* vyriausiąjį kunigą, niekas nieko apie Jį nežinojo. “Kur Tas, kuris gimęs būti žydų Karaliumi, kur Jis?” Jie nežinojo.

⁸⁵ Bet kalvos šlaite ganė piemenys, tai buvo puikus metas jiems, taip, pone, nes jie atėjo Dievo numatytu keliu.

⁸⁶ Taigi jie apsistojo tenai ir jis tiesiai pasakė: “Aš jums pasakysiu, ką mes turime daryti: mes turime sušaukti tarybos posėdį”. Taip jie sušaukė Sinedriono tarybą, ir—ir emė aiškintis, ar jie nieko apie Tai nėra girdėję. “Ne, mes nieko apie Tai nežinome”.

⁸⁷ Šiandien yra taip pat. Jie nieko nežino apie šį Vedlį, šią Šventąją Dvasią, kuri gydo, pripildo, gelbsti, vėl nusileidžia. Vedlys, papasakojęs visus šiuos įvykčius dalykus, kaip tik jų sūkuryje mes ir esame. Širdies minčių įžvelgėjas; jie nieko apie Tai nežino, jie vadina Tai psichine telepatija ar panašiai. Jie nebežino, ką apie Tai ir kalbėti.

⁸⁸ Taigi jūs matote, tie išminčiai, kol... Atminkite, kai jie atėjo į Jeruzalę, Žvaigždė išnyko. Ir tol, kol tu ieškai mokymų bei denominacijos žmogaus, kuris atvestų tave prie Dievo, tol Dievas tau nepadės. Bet kai jie pasiligojo ir pavargo nuo to ir paliko juos, paliko tuos žydų mokymus ir denominacijas, išėjo iš Jeruzalės, tuomet vėl pasirodė Žvaigždė ir jie be galo, be krašto apsidžiaugė. Jie vėl išvydo Vedlį! O, kaip tai įvyksta: patenki į šaltą formalią bažnyčią, paskui grįžti į ugningąją, matote,

Vedlys veda, koks tai skirtumas! Taip, “Mes matėme Jo Žvaigždę rytuose ir atėjome Jo pagarbinti”.

⁸⁹ Jozuė jiems pasakė: “Sekite paskui Skrynią, nes niekada nėjote tuo keliu”. Dievas neleis tai Skryniai žygiuoti kitur, kaip tik teisingai. Kiekvienas Ja sekė, ir Ji žengė tiesiai per Jordaną.

⁹⁰ Tas pats ir šiandien Šventąja Dvasia. Taip, pone. Vienintelis būdas mums sužinoti, Šventoji tai Dvasia ar ne – mes matome pasirei-...Jos pasireiškima, Dievo Žodžio pasireiškima, patvirtinimą.

⁹¹ Na, ne taip seniai, pas kai kuriuos brolius buvo ir kraujas, ir aliejus, viskas gerai, jei jie to nori. Aš...Man tai nėra patvirtinimas. Yra Rašto patvirtinimas, suprantate, tol, kol patvirtinama tuo, ką pasakė Dievas, – viskas gerai. Jie sakė: “Štai kas įtikina, kad tu gavai Šventąją Dvasią – ant tavo rankos atsirado aliejus”. Na, aš negaliu to palaikyti. Suprantate? Ne, aš netikiu, kad aliejus gali kuo nors padėti. Ir jei tas kraujas gydys ir gelbės, kaip tuomet dėl Jėzaus Kristaus Kraujo? Jei tas aliejus gydo, kaip tuomet dėl Jo žaizdų? Suprantate? Suprantate?

⁹² Aš noriu, kad ateitų Vedlys, kuris įves tave į Žodžio Tiesą, tada tu žinosi, kad jau pasirinkai ir pasirengęs priešstartiniam skaičiavimui. Štai taip, pasirengęs išskristi. Taip, pone. Taip, kodėl gi? Vedlys yra Tas, Kuris padaro tai tikrove.

⁹³ Štai turiu čia Rašto vietą, jau pateikiau šias Rašto vietas, bet noriu perskaityti šią. Tai II Petro, 1-as skyrius, 21-a eilutė.

Nes...pranašystė niekada nėra atėjusi žmogaus valia, bet kalbėjo Šventosios Dvasios įkvėpti šventi Dievo žmonės.

⁹⁴ Kaip ateina pranašystė? Ne žmogaus valia ar denominaciniu mokymu; bet Dievo valia, kai šventas žmogus įkvėptas Šventosios Dvasios. Jis visada buvo Dievo Vedlys. Tai Šventoji Dvasia buvo tame Ugnies Stulpe, tai buvo Šventoji Dvasia, kiekvienas žino, kad tai buvo Kristus. Mozė paliko Egiptą, Kristus priekaištus palaikė daug vertingesniais nei Egipto. Tai buvo Kristus. Na, o kai jie stovėjo tenai, taip kalbėjo: “Nagi Tu sakai, kad Tu esi...Na Tau juk ne daugiau penkiasdešimties, o sakai, jog matei Abraomą?”

⁹⁵ Jis atsakė: “Pirmiau, negu buvo Abraomas, AŠ ESU”. AŠ ESU buvo Tas, kuris pasitiko Mozę Ugnies Stulpe degančiame krūme. Taip, pone. Jis buvo Dievas, tapęs kūnu. Ne trečias asmuo; tas pats Asmuo kitame pasireiškime. Ne trys dievai; trys vieno Dievo pasireiškimai. Būtent taip.

⁹⁶ Gerai, dabar prie Rašto. Visuomet, kai rūpinasi Dievas, Jis aprūpina geriausiu. Kai Dievas pasirūpino, kaip įtvirtinti Savo bažnyčią, Jis parūpino tai, kas geriausia. Tai, ką Jis davė Adomui ir Ievai Edeno sode, Jis jiems davė Savo Žodį. “Būkite už šio Žodžio ir jūs būsite saugūs. Bet jeigu išeisite iš už Jo, tą dieną, kai

suvalgysite, mirsite”. Dievas niekada nekeitė Savo strategijos. Ir šėtonas nekeitė savosios; kaip jis ėjo į Adomą ir Ievą tuomet, taip įeina į juos ir šiandien. Kodėl? Mėgina Tai pakeisti. “Na, suprantama, kad Dievas to nepadarys. O, Dievas pasakė”, — šnekėjo šėtonas, — “bet aišku, kad šventas Dievas to nepadarys”. Žinoma, kad Jis padarys, nes Jis pasakė, kad padarys!

⁹⁷ Ir štai kaip šiandien kalba žmonės: “O, palauk palauk! Ar tik nemanai, kad mane, vaikštantį į bažnyčią ir sumokantį dešimtines, darantį *taip* ir *šitai*, neįau Dievas nuvarys mane?” Jei tik žmogus negimęs iš naujo, jis netgi nesupras Dievo Karalystės! Suprantate? Jokių pasiteisinimų! “Na, bet tas vargšas senelis, vargšė senelė, tos mielos senutėlės sielos”. Vienintelis kelias pamatyti Dievą — gimti iš naujo. Tai viskas. Nesvarbu, koks mažas, koks senas, koks jaunas, ką nuveikė, kiek lankė bažnyčią, su kiek denominacijų susipažino, kaip gerai sugeba išdėstyti mokymą. Tu turi gimti iš naujo arba tu neturėsi pagrindo, neturėsi, nuo ko pradėti. Tikra tiesa.

⁹⁸ Taigi matote, jums reikalingas Vedlys. Jis įves jus į Tiesą, o Tiesa yra Žodis. Jis ves jus. Ir taip buvo visuomet. Dievui niekuomet nieko nereikėjo keisti, nes Jis begalinis ir Jis žino, kas geriausia. Jis visur esantis, Jis visa žinantis, Jis—Jis yra viskas. Tai tiesa, Dievas toks, todėl Jam nereikia keistis. Gerai.

⁹⁹ Jis yra to kelio, kuriuo Jis tavę veda, Patvirtintojas. Šventoji Dvasia, Vedlys, yra to paties Žodžio, kurį Jis moko, Patvirtintojas. Taigi Lukas buvo vedamas Vedlio, kalbėjo: “Eikite į visą pasaulį ir skelbkite Evangeliją visai kūrinijai. Kas įtikės ir krikštysis, bus išgelbėtas, o kas netikės, bus pasmerktas. Ir kurie tikės, tuos lydės šie ženklai: Mano Vardu jie išvarinės demonus, kalbės naujomis kalbomis, ims gyvates, gers mirtinus nuodus, dės rankas ant ligonių, ir tie pasveiks”. Biblijoje pasakyta, kad: “Jie ėjo visur” vedami Vedlio, jūs žinote, “skelbė Žodį, kurį ženklai lydėjo”. Kas tai buvo? Vedlys, patvirtinantis, jog Tai buvo Tiesa!

¹⁰⁰ Tokia Dievo veikimo kryptis. Tokiu būdu buvo padėtas pamatas. Toks Jo planas; Jis negali nuo jo nukrypti, nes Jis yra begalinis. Amen. Jis negali nuo jo nukrypti; Jis yra Dievas. Aš galiu pasikeisti; aš esu žmogus. Tu gali pasikeisti; tu esi vyras ar moteris. Bet Dievas negali pasikeisti. Aš turiu pabaigą; galiu daryti klaidas ir neteisingai ką pasakyti, visi iš mūsų tai gali. Bet Dievas negali, nes tai — Dievas. Jo pirmasis sprendimas yra tobulas. Taip, kaip Dievas veikia vienu atveju, šitai Jis turi veikti ir kitais atvejais. Jei Jo šaukiamasi, kad išgelbėtų nusidėjėlių, Jis gelbėja jį vienu pagrindu. Kai kitą kartą ateina nusidėjėlis, Jis turi veikti taip pat, kitaip Jis neteisingai veikė pirmąjį kartą. Amen. Aš myliu Jį. Aš žinau, kad tai yra Tiesa.

¹⁰¹ Man penkiasdešimt treji, skelbiu Evangeliją štai jau trisdešimt trejus su puse metų, niekada nemačiau, kad Tai

nesuveiktų. Mačiau, kaip Tai buvo išbandyta septynis kartus aplink pasaulį, visokiuose religijose, visur kitur, kartą net pusės milijono auditorijoje, ir niekada Tai neapvylė. Aš nekalbu pagal kokią nors knygą, aš kalbu iš savos patirties, žinau, kad Dievas stovi už Savo Žodžio ir gerbia Jį. Na, o jei turite koki mokymą, geriau jau sergėkitės jo. Bet Šventoji Dvasia gražins Dievo Žodį.

¹⁰² Šv. Jono 1-ame skyriuje ir 1-oje eilutėje jis kalbėjo: “Jis yra Žodis. Jis yra Vedlys. Pradžioje buvo Žodis, Žodis buvo pas Dievą, ir Žodis buvo Dievas. Ir Žodis tapo kūnu, ir gyveno tarp mūsų”. Tai bent!

¹⁰³ Petras buvo paskatintas pasakyti Darbų 2:38 kaip gauti Šventąją Dvasią, jis sakė: “Atgailaukite, ir kiekvienas tepasikrikštija Jėzaus Kristaus Vardu, kad būtų atleistos jūsų nuodėmės, ir tuomet Vedlys jus ves toliau”. Taip, štai ką reikia padaryti. Pirmiausia atgailauk už savo nuodėmes, už savo netikėjimą, kad netikėjai šituo. Atgailauk, o paskui krikštykis, ir tada Vedlys ves tave toliau. Matai, tai tavo pareiga. Tai tavo pareiga atgailauti. Tai tavo pareiga krikštytis. Paskui jau Vedlio pareiga vesti tave toliau, vesti tave nuo dorybės jėgos prie pažinimo, prie susivaldymo, prie kantrybės, prie dievotumo ir prie broliškos meilės, ir Šventoji Dvasia tave užantspauduos. Suprantate? Tuomet tu jau pilnas Dievo atvaizdas, tikras Dievo vyras, tikra Dievo moteris, išitvirtinę Kristuje. Man tai patinka – išitvirtinę Kristuje.

¹⁰⁴ Taip, Morkus, žinoma, buvo vedamas Šventosios Dvasios, kad parašytų Morkaus 16.

¹⁰⁵ Jonas buvo vedamas, kai rašė Apreiškimus. Jis buvo vedamas Vedlio. Jis taipogi turėjo būti vedamas Vedlio, kad pasakytų: “Jei kas atims nors Žodį iš To ar pridės nors žodį prie To, to dalis bus atimta iš Gyvenimo Knygos”.

¹⁰⁶ Na ir kaip jūs galite kažką pakeisti Dievo Žodyje, ir toliau sakyti, jog esate vedami Šventosios Dvasios? Tai juk neišmintinga, ar ne? Ne, pone. Tikrai ne.

¹⁰⁷ Jis buvo mano Vedlys visą Gyvenimą. Jis įvedė mane į Gyvenimą. Jis buvo Tas, kuris atvedė mane į Gyvenimą, ir Jis yra mano Gyvenimas. Be Jo aš neturiu Gyvenimo. Be Jo aš nieko neturiu. Jis yra mano Viskas Visame. Sunkiomis minutėmis Jis stovi greta manęs. Vakar jis palaimino mane, šiandien padarė tą patį. Ko galiu tikėtis? To paties per amžius, pašlovintas Jo Vardas! Amen. Taip, pone. Jis tai pažadėjo. Jis tai padarys. Jis yra mano Gyvenimas, Jis yra mano Vedlys, Viskas Visame. Aš Juo pasitikėjau. Patyriau sunkių išmėginimų. Aš pasitikiu Juo, kur beečiau. Aš noriu, kad ir jūs taip darytumėte. Ar einate skalbti, moterys, pasitikėkite Juo. Ar važiuojate į miesto centrą, pasitikėkite Juo.

¹⁰⁸ Kartą pamaniau, kad gana neblogai pažįstu mišką, jūs žinote, tiek daug medžiojau. Aš pamaniau: “Man viskas aišku,

niekas ne...Jūs manęs nepaklaidinsite. Mano mama buvo pusiau indėnė ir man tai patinka. O, varge! Jūs nepaklaidinsite manęs miškuose, aš žinau kur esąs”.

¹⁰⁹ Ir...mano medaus mėnesį, aš šiek tiek prigavau savo žmoną, tariau jai: “Žinai, mieloji, gerai būtų mums susituokti spalio dvidešimt trečią”. Žinoma, man Viešpats tai liepė padaryti.

¹¹⁰ Ir aš pagalvoju: “Nagi trumputėlis medaus mėnuo, aš susitaučiau pinigų, pasiimsiu ją prie Niagaros krioklio, nuvažiuosime į Adirondaką ir šiek tiek pamedžiosime”. Matote? Taip aš pasiėmiau ją ir Billį, jis buvo dar visai nedidelis. Taigi aš turėjau pasiimti ją medaus mėnesiui, o taip pat tai buvo medžioklės kelionė, jūs suprantate. Taigi—taigi aš pamaniau, jog taip būtų gana neblogai. Na aš pasiėmiau ją ir... .

¹¹¹ Aš parašiau p. Dentonui, girininkui. O jis ketino keliauti į Uragano kalną. Aš pasakiau: “Aš atvažiuosiu, p. Dentone, norėčiau ši rudenį su jumis sumedžioti lokį”.

¹¹² O jis tarė: “Gerai, Billi, atvažiuok”. Taigi jis pasakė: “Aš būsiu tenai tokiu ir tokiu laiku”. Na mes su žmona ir Billis atvažiavome diena anksčiau, o namelis buvo užrakintas, bet iš miškų pusės stovėjo nedidelė stoginė.

¹¹³ Mes buvome ten neseniai, mudu su Broliu Fredu Sothmannu apsistojome tenai. Šventoji Dvasia, mačiau Jį stovintį tenai, ta geltona Šviesa judėjo aplink krūmą, ir Fredas ten stovėjo. Jis pasakė: “Paeik į šalį, Aš noriu pakalbėti su tavimi. Rytoj”, — tarė, — “būk atsargus, jie tau paspendė spąstus”. Pasakė: “Būk budrus!” Teisingai, broli Fredai? Aš nuėjau ir pasakiau šimtams žmonių tą vakarą Vermonte, pasakiau: “Man paspėsti spąstai; aš juos pastebėsiu. Nežinau, kur jie”. Ir kaip tik kitą vakarą tai išaiškėjo, tai įvyko tenai. Pasakiau: “Štai kur paspėsti spąstai”. Taip, pone. Bet Šventoji Dvasia parodė, ką daryti. Ir, o, varge, tiksliai taip ir buvo! O, dauguma jūsų žinote, kas tai buvo. Neturiu laiko apie tai pasakoti.

¹¹⁴ Tuokart apsistoję toje vietoje pajutome, kad šąla. P. Dentonas ketino atvykti tik kitą dieną, aš tariau: “Tu žinai, mieloji, būtų puiku, jei parsivežtume namo kokią neblogą elnią”. Tėšiau: “Mes...Aš sutaučiau šiuos centus, mes ką tik susituokėme”. Aš tėšiau: “Mes turėtume žiemai mėsos, jei šiandien eičiau pamedžioti”.

¹¹⁵ O ji atsakė: “Ką gi, eik, Billi”. Pasakė: “Na, bet atmink, kad aš niekada nesu buvusi šiuose miškuose”, — tarė ji. Ji buvo apie dvidešimt penkias mylias aukštyn į kalnus, jūs žinote, ir ji tarė: “Aš visai nepažįstu šios vietovės”.

¹¹⁶ Ir ji pasakė, todėl aš... .O aš tariau: “Nagi, tu prisimeni, prieš du metus aš užmušiau tuos tris lokius. Tai įvyko štai to kalno viršuje”. Ir aš pasakiau: “Na aš parnešiu didelį elnią ir dar koki lokį”, — tėšiau, — “ir mes jau turėsime žiemai mėsos”. Na tai skambėjo visai neblogai, jūs žinote. (Ir mes rinkome gervuoges,

už jas—už jas nusipirkome anglių tą žiemą; ir paskui Billis jas pardavė, mudu su Meda rinkome jas vakare po to, kai aš grįžau iš budėjimo.) Taigi paskui aš—aš pasakiau: “Ką gi, einu, pasiimsiu šautuvą ir keliauju”. Pridūriau: “Tenai daugybė elnių, vieną parnešiu”. Pasakiau: “Tu žinai”, — tariau, — “aš jį parnešiu”. Tariu: “Mes . . . Grįšiu neužilgo”.

Ji tarė: “Gerai”.

¹¹⁷ Taigi, kai aš leidausi į medžioklę, buvo dar gana žemai. Ir bet kuris iš Niu Hampšyro ar iš Naujosios Anglijos žino, ką reiškia, kai nusileidžia rūkas kalnuose — tu nebežinai, kur esąs. Štai ir viskas. Nebematai ištiestos savo rankos. Tuomet aš leidausi pro nedidelę proskyną,ėjau žemyn, perėjau kalvagūbrį ir kilau į viršų. Ir pastebėjau panterą, taip jūs ją vadinatė šiame krašte. Vakaruose mes ją vadiname puma. Tenai ji vadinama kalnų liūtu. Tai vis tas pats žvėris. Iš tikrųjų tai buvo puma. Kačių šeimos atstovė, daugiau nei dviejų su puse metro ilgio, sverianti šešiasdešimt aštuoniasdešimt kilogramų. Ji perbėgo kelią ir aš greitai pakėliau šautuvą, bet nepakankamai greitai, kad iššaučiau į ją.

¹¹⁸ Na aš leidausi į kalvos viršų besivydamas tą pumą, stebėdamas jos pajudintus lapus, jūs žinote. Girdėjau ją. Ji turi keturias kojas. Aš žinojau, kad tai ne dvikojis žvėris, ji turi keturias kojas. Aš žinojau, kad tai ne elnias, kadangi elniai smarkiai trepsi. Ta katė išties lengvai galėjo pasprukti, jūs žinote kaip. Meška eidama šleivoja. Todėl aš supratau, jog tai turi būti puma. Ji buvo už rąsto ir aš nemačiau jos, vos spėjau žvilgtelėti, ir ji dingo.

¹¹⁹ Ir aš stebėjau jos pajudintus lapus, jūs žinote, pakilau į kalno viršūnę, nusileidau ir nepastebėjau artėjančio debesies, jūs žinote, nė artėjančio rūko. Aš nusileidau žemyn, perėjau didelį slėnį ir nuėjau į Milžiniškuosius, sekdamas tą pumą. Pamaniau: “Greitai aš ją pričiupsiu”. Kad apžvelgčiau vietovę, užbėgau į aukštyvietę ir apsižvalgiau, apsidairiau aplinkui ar tik jos nepamatysiu; atidžiai įsiklausiau ir leidausi žemyn, vėl žemyn. Girdėjau traškančius bruzgynus priešais save, man braunantis pirmyn. Suprantate, ji lauzė medelius, kad aš negalėčiau eiti jos pėdomis. Suprantate, ji pergudravo: įlipo į medį ir ėmė šokinėti nuo medžio ant medžio. Ji žinojo, kad aš negaliu jos sekti tenai. O, aš pagalvoju: “Ak, kaip ten bebūtų!”

¹²⁰ Ir pasukau atgal per tą kanjoną, pajutau netoliese esant lokį, seną patiną. Pamaniau: “Dabar tai jau pričiupsiu tave, drauguži, kaip gerai!” Vėl pajutau tą patį, šiek tiek paėjau į priekį ir stebėjau ar neišvysiu kokio ženklų, ar panašiai. Visiškai nieko nepastebėjau; apsisukau ir nuėjau į kitą kalno pusę. Ir tuomet pastebėjau, kad po truputį leidžiasi rūkas. Aš ir vėl pajutau, tai buvo kažkur ore. Tariu: “Ne. Nagi, kas yra, vėjas pučia iš tos pusės, o lokį pajutau esant štai iš *anos*, aš apėjau aplink, o vėjas

pučia jau kita kryptimi. Todėl turiu grįžti ten, kur užuodžiau lokį pirmąjį kartą ir pričiupti jį ten”.

¹²¹ Grįždamas apžvelgiau kanjoną ir pastebėjau judančius krūmus. Tik pažvelgęs pamačiau, kaip sujudėjo kažkas juodas. Aš pagalvojau: “Štai jis”. Staigiai įdėjau patroną į šautuvą ir tyliai stovėjau. Ir man bestovint pasirodė didelis elnias, didžiulis. Aš pagalvojau: “Kaip tik tokio man ir reikia”. Nušoviau tą elnią.

¹²² Pamaniau: “Ką gi!” Nė nepastebėjau, jog jau šiek tiek. . . Kai sutvarkiau jį, apsidairiau. . . Nusiploviau rankas, įsidėjau peilį atgal į vietą. Ir pagalvoju: “Šlovė Dievui! Dėkoju Tau, Viešpatie Jėzau, Tu aprūpinai mane mėsa žiemai. Šlovė Dievui!” Pasiėmiau savo šautuvą. Ir pamaniau: “Dabar jau iškart grįžtu per kanjoną”. Tariau: “Tik pažvelk, vaikine, ateina audra. Geriau jau dingti iš čia ir grįžti pas Medą ir pas juos”. Aš tariau: “Turiu paskubėti”.

¹²³ Leidasi per kanjoną atsisegęs savo raudonąją striukę, bėgau per kanjoną, ir vis aplinkui. Pirmiausia, apie ką aš pagalvojau: “O varge, kurgi aš pasukau?” Vėjas jau pakilo, lenkdamas medžius prie žemės. Aš susirūpinau: “Kurgi aš pasukau?” Ėjau aplinkui. Aš—aš žinojau, kad einu tiesiai į Uragano kalną. Aš sustojau visas išprakaitavęs ir pagalvojau: “Kas čia darosi? Einu jau pusę valandos ar keturiasdešimt penkias minutes ir niekaip negaliu rasti vietos, kur pasukau”. Pakėliau akis: ten kabojų mano elnias. Vėl buvau lygiai toje pačioje vietoje. Aš pamaniau: “Na ir ką gi man daryti?”

¹²⁴ Ir vėl leidasi eiti. Pagalvojau: “Šį kartą man pavyks, aš tiesiog pražiopsojau”. Stebėjau viską aplinkui, kiekvieną žingsnelį. Vis ieškojau, ieškojau, ieškojau. Debesys vis artėjo, žinojau, kad atslenka pūga, rūkas leidžiasi vis žemiau, ir tuomet aš pastebėjau. Pamaniau: “Dar šiek tiek paėjęsiu”, vis ėjau, ėjau, ėjau, ėjau, ėjau, ėjau, ėjau, ėjau. Ir pamaniau: “Nagi keistas dalykas, atrodo, lyg jau esu matęs šią vietą”. Apsidairiau — štai kabo mano elnias. Suprantate?

¹²⁵ Žinote, kur aš buvau? Indėnai tai vadina “mirties taku”. Suprantate, tu eini ratu, aplink ir aplink. Na aš maniau esąs pernelyg geras vedlys, kad kada nors pasiklyščiau. Suprantate, nebuvo reikalo pasakoti man apie miškus, aš žinojau kelią. Suprantate?

¹²⁶ Aš ir vėl leidasi eiti. Tariau: “Nebedarysiu šios klaidos”. Ir vėl grįžau.

¹²⁷ Dar truputėlį pakilau į kalną, ir pradėjo švilpti vėjas. O, varge, visur aplinkui sniegas! Beveik sutemo. Ir supratau, kad Meda gali numirti toje negyvenamoje vietoje, ji nežinojo, kaip pasirūpinti savimi. Billiui buvo vos ketveri metukai, treji metukai, visiškai mažiukas. Ir aš pamaniau: “Ką gi jie darys?” Na, kiek paėjęs, užtikau samanas, pamaniau: “Esu kažkur žemumoje ir nieko nematau, viskas rūke”. Vaikščioju ratais.

128 Paprastai susirasdavau kokią vietelę ir apsistodavau, jei kas būdavo su manimi. Aš apsistodavau ir laukdavau, kol praeis audra: dieną ar dvi, ir išeidavau. Atsipjaudavau gabalą elnio . . . ant nugaros, eidavau kramsnodamas ir pamiršdavau tai. Bet tu negali taip pasielgti, jei tavo žmona ir vaikas kažkur miškuose žūsta. Suprantate?

129 Todėl aš pradėjau mąstyti: “Ką man daryti?” Paėjau dar šiek tiek. Ir pagalvojau: “Nagi palauk. Kai perečiau tą pirmąjį slėnį, vėjas pūtė man į veidą, taigi aš turėjau ateiti šiuo keliu. Turėjau ateiti šituo keliu”. Aš buvau nuklydęs į Milžiniškuosius, bet nesuvokiau, kur esąs. Atsidusau: “Och!” Pradėjau nervintis. Ir pagalvojau: “Palauk minutėlę, Billi, tu nepaklydai”, mėgindamas apgauti save. Tu neapsigausi. Ne, ne. Ta vidinė sąžinė pasakys tau, jog klysti.

130 O, tu—tu sakai: “O, aš išgelbėtas, aš vaikštau į bažnyčią”. Nepergyvenk, palauk, kol priartės tas mirties patalas, ir tu suprasi, jog yra kitaip. Tavo sąžinė pasakys. Kažkas tavo viduje sako tau, jog klysti. Suprantate? Tu žinai, kad jei numirsi, nebesutiksi šventiejo Dievo. Kaip praeitą vakarą susitikome su Juo: netgi šventieji Angelai turėjo pridengti savo veidus, kad išsilaikytų priešais Jį. Kaip tu ketini išsilaikyti, nebūdamas po Jėzaus Kristaus Krauju, kuris tave pridengtų?

131 Aš pagalvoju: “O, man pavyks”. Ir vėl leidausi. Ir supratau, jog Kažką girdžiu. Tuomet susinervinau. Ir pamaniau: “Na jei taip ir toliau bus, aš pražūsiu”. Taip paprastai elgiasi pasiklydęs žmogus, jis visiškai išsenka miškuose. Tada pasiima šautuvą ir nusišauna; arba įkrenta į griovį, susilaužo koją ir guli, taip ir numiršta. Aš ir pagalvoju: “Ką gi man daryti?” Todėl leidausi eiti.

132 Ir toliau girdėjau, kaip Kažkas sako: “Aš esu tikra Pagalba bėdoje”. O aš vis ėjau.

133 Aš pagalvoju: “Na suprantu, kad dabar aš šiek tiek nesavas, jau girdžiu balsą, kalbantį su manimi”. Ėjau toliau. Ir švilpavau: “Fjū, fjū, fjū”, jūs žinote. Aš pagalvoju: “Nagi aš nepaklydau. Tu žinai, kur esi, vaikine! Kas tau? Tu negali paklysti. Tu—tu pernelyg geras medžiotojas, tu negali pasiklysti”. Gyriau, apgaudinėjau save, jūs suprantate.

134 Tu negali apgauti. Štai *čia* sukasi mažas ratelis ir sako: “Vaikine, tu pasiklydai ir žinai tai. Supranti, tu pasiklydai”.

135 Ėjau toliau. “O, aš nepasiklydau! Viskas bus gerai. Aš rasiu, kaip iš čia ištrukti”. Viskas pradėjo atrodyti juokinga, atūžė vėjas. Pradėjo kristi sniegas, snignojo, mes tai vadiname “snyguriavimu”. Ir aš pagalvoju apie žmoną ir vaiką. Aš ne . . . Pamaniau: “O, varge!”

136 Kaip tik vėl Tai išgirdau, pasakė: “Aš esu tikra Pagalba bėdoje”. Aš tuomet buvau Evangelijos tarnautojas, pamoksluodavau šioje maldykloje.

¹³⁷ Todėl aš pagalvoju: “Na ką gi man daryti?” Sustojau, apsižvalgiau: rūkas jau visai žemai. Aš... Ir viskas. Nieko nebuvo galima padaryti. Aš pagalvoju: “O, ką gi man daryti?” Pagalvoju: “Viešpatie, aš nevertas gyventi, pernelyg pasitikėjau savimi. Maniau esąs medžiotojas, bet toks nesu”.

¹³⁸ Broli, aš visuomet Juo pasitikėjau. Šaudyme buvau pasiekęs rekordų. O žvejys esu prastas, bet visuomet Juo pasitikėjau. Šaudymas, esu menkas šaulys, bet Jis leido man pasiekti pasaulio rekordų. Matote? Esu nušovęs elnią, stovėdamas už šešių su puse, septynių su puse šimto metrų. Nušoviau trisdešimt penkis žvėris, neprąšiau nei į vieną. Pasiskaitykite apie tai, jei tik norite. Matote? Ne aš, o Jis. Aš pasitikėjau Juo.

Ir maščiau aš tenai: “Ką man daryti? Ką man daryti?”

¹³⁹ Aš toliau... Arčiau vis arčiau, arčiau: “Aš esu tikroji Pagalba bėdoje, tikroji Pagalba”.

¹⁴⁰ Aš pagalvoju: “Ar tai Dievas su manimi kalba?” Nusiėmiau savo skrybėlę. Turėjau patruliavimo skrybėlę su raudona juoste. Padėjau ant žemės. Nusivilkau striukę, ji buvo drėgna. Pasidėjau striukę ant žemės, šautuvą atrėmiau į medį. Tariau: “Dangiškasis Tėve, aš jau nebetenku savitvardos, girdžiu balsą, kalbantį man. Ar tai Tu?” Tariau: “Viešpatie, aš prisipažįstu Tau, jog nesu medžiotojas. Nesu, aš—aš nebegaliu rasti kelio. Tu turi man padėti. Aš nesu vertas gyventi, šitaip elgiausi, atėjau čia ir maniau, jog pernelyg gerai viską pažįstu, kad pasiklyščiau. Man reikia Tavęs, Viešpatie. Mano žmona yra gera moteris. Mano vaikas, mano mažasis berniukas, jo motinos nebėra, o ji stengiasi jam būti motina, aš vedžiau ją. Ir štai ji, vaikas, tenai miškuose, jie abu numirs šią naktį. Tas vėjas, nukris iki dešimties šalčio ir jie nežinos, kaip išgyventi. Jie numirs šiąnakt. Neleisk jiems numirti, Dieve. Parvesk mane pas juos, kad įsitikinčiau, jog jie nemirs. Aš pasiklydau! Aš pasiklydau, Dieve! Aš—aš nebegaliu rasti kelio. Ar Tu nepadėtumei man? Ir atleisk man už tai, kadėjau savo paties keliu! Nieko negaliu daryti be Tavęs, Tu mano Vedlys. Padėk man, Viešpatie”.

¹⁴¹ Aš atsikėliau ir pasakiau: “Amen”. Pasiėmiau nosinę; savo striukę, užsivilkau ją; užsidėjau skrybėlę; pasiėmiau šautuvą. Tariau: “Dabar pasirinksiu patį geriausią kelią, kuriuo žinosiu, kaip eiti, geriausią mano supratimu; ir eisiu tiesiai vienu keliu, nes sukau kažkur aplinkui ratais, nežinau kur. Bet eisiu keliu, kuriuo Tu man liepsi, Viešpatie Dieve, mano Vedly”.

¹⁴² Leidausi *tuo* keliu. Aš pasakiau: “Štai jis, ir turiu priversti save tuo tikėti. Einu *šiuo* keliu. Einu tiesiai *šiuo* keliu. Neketinu keisti, einu *šiuo* keliu. Aš žinau, kad esu teisus. Einu *šiuo* keliu”. Jei būčiau ejęs tuo keliu, būčiau pasiekęs Kanadą. Suprantate?

¹⁴³ Kaip tik tuomet pajutau, kaip Kažkas palietė mano petį, ranka, pajutau žmogaus ranką, staigiai atsigrėžiau pasižiūrėti. Ten nieko nebuvo. Pamaniau: “Kas tai buvo?” Štai prieš mane

guli Biblija. Dievas, mano Vedlys ir Teisėjas, stovi čia. Aš tik pažvelgiau į viršų. Ir vėl atgal *šita* kryptimi, rūkas tiek prasisklaidė, jog galėjau matyti bokštą ant Uragano kalno. Ėjau kaip tik nuo jo, nežiūrint visų mano medžiotojo gabumų, ėjau į kitą pusę nuo jo, buvo vėlus vakaras. Aš greitai apsisukau, nukreipdamas save *šitaip*. Laikydamas skrybėlę pakėliau rankas, pasakiau: “Vesk mane, Dieve, Tu esi mano Vedlys”.

¹⁴⁴ Aš pradėjau eiti. Man reikėjo eiti tiesiai per skardžius ir visa kita, buvo vėlu. Paskui sutemo. Priešais mane šokinėjo elniai, ir panašiai. Negalėjau galvoti apie nieką kita, laikiausi vieno kelio — tiesiai į tą kalną.

¹⁴⁵ Aš žinojau, jei pasieksiu tą bokštą, p. Dentonas ir aš. . . Aš padėjau pravesti tą liniją pavasarį. Mes pravedėme telefono liniją nuo Uragano kalno iki pat stovyklos, apie penkis su puse ar šešis su puse kilometro. Ir tenai ėjo mažas takelis, bet buvo apsnigta ir negalėjau išžiūrėti to takelio. Suprantate? Ir vėjas stūgavo, ir visa kita, buvo tamsu ir siautė pūga, negalėjau suprasti, kur esąs. Na vienintelis dalykas, ką žinojau turįs daryti sutemus, o nežinojau. . . Žinojau, kad einu viena kryptimi, tiesiai į kalną. Aš turėjau eiti link kalno, o bokštas pastatytas kalno viršūnėje, kad jį pasiekčiau, turėjau nueiti apie devynis su puse kilometro. Tik pamanykite, tas rūkas prasisklaidęs per devynis su puse kilometro, tiesiog tokia kiaurymė, kad aš galėčiau jį matyti!

¹⁴⁶ O paskui aš—aš nešiau šautuvą *šitoje* rankoje, o *šią* laikiau iškėlęs, nes aš tvirtinau tą laidą prie medžių leisdamasis žemyn, telefono laidą prie namelio, kad jis galėtų kalbėtis su žmona ir paskambinti iš ten, nuo to kalno. Ir tą rudenį aš ketinau padėti pravesti jį žemyn. Ranką laikiau *šitaip*, sakiau: “O Dieve, leisk man paliesti tą laidą”. Ėjau, o ranką taip skaudėjo, ji pavargo, vos negalėjau ją nulaikyti ir turėjau ją nuleisti. Tuomet paėmiau šautuvą į *šitą*; žengiau porą žingsnių atgal, kad būčiau tikras, jog nepraleidau, paskui pakėliau ranką ir pradėjau eiti, eiti. Buvo vėlu, tamsu, staugė vėjas. O, čiupau už šakos, tariau: “Štai jis! Ne, tai ne jis”. O, tai duoda. . . Neleiskite, kad būtų duodamas abejotinas garsas.

¹⁴⁷ Po kiek laiko, kai jau norėjau viską mesti, mano ranka kažką užkliudė. O tai bent! Aš atradau, nors buvau paklydęs. Aš laikiausi už to laido. Numečiau šautuvą, nusiėmiau skrybėlę ir stovėjau tenai. Tariau: “O Dieve, koks tai jausmas atrasti, kai esi paklydęs”. Aš pasakiau: “Iki pat šio laido galo jo nepaleisiu. Laikysiuosi šio laido. Jis atves mane tiesiai pas tuos, kurie yra brangiausi man šioje žemėje. Mano žmona ir vaikas, klaiškiai nusiminę, nežinantys, kur aš, nežinantys, kaip užkurti laužą, nežinantys, ką daryti, o vėjai kaukia, šakos traška ir krenta nuo medžių”. Aš nerizikavau paleisti tą laidą. Aš laikiausi to laido, kol jis atvedė mane ten, kur buvo visa man brangiausia šioje žemėje.

¹⁴⁸ Baisu buvo tai patirti, bet kaip puiku buvo rasti išėjimą, tačiau čia dar nė pusės to nėra. Kartą buvau paklydęs nuodėmėje. Ėjau iš bažnyčios į bažnyčią, mėgindamas Kažką surasti. Nuėjau pas Septintos dienos adventistus, jie man kalbėjo: “Laikykis šabo, atsisakyk mėsos”. Nuėjau į baptistų bažnyčia, pirmąją baptistų bažnyčia, jis pasakė: “Tiesiog atsistok ir pasakyk jiems, kad tu tiki Jėzumi Kristumi, Dievo Sūnumi, aš tave pakrikštysiu ir viskas”. Ten nieko nebuvo. Bet vieną dieną toje anglių prikrautoje pašiūrėje laikiau iškėlęs rankas, pagriebiau Kažką; arba, galiu sakyti, kad Kažkas mane nutvėrė. Tai buvo Gyvenimo Linija, Vedlys. Ir Jis iki šiol mane saugiai vedė, neketinu paleisti to Laido. Aš tiesiu rankas į Jį. Tegu mokymai, denominacijos daro, ką nori, aš laikausi Vedlio. Nes visa, kas man brangiausia žemėje ir Danguje, yra tos Linijos pabaigoje. Jis iki šiol mane saugiai vedė, pasitikėsiu Juo ir likusį kelią. “Kai Jis, Šventoji Dvasia, ateis, Jis vadovaus jums ir įves jus į viską. . .”

¹⁴⁹ Bičiuliai, Jis atvedė mane ten, kur esu šiandien. Jis padarė mane tokį, koks esu. Su džiaugsmu Jį pristatysiu jums. Tai vienintelis Vedlys, kurį pažįstu čia žemėje ar Tenai. Jis yra mano Vedlys, kai einu medžioti. Jis yra mano Vedlys, kai einu žvejoti. Jis yra mano Vedlys, kai su kuo nors kalbuosi. Jis yra mano Vedlys, kai pamokslauju. Jis yra mano Vedlys, kai miegu.

¹⁵⁰ Ir kai ateis laikas mirti, Jis stovės tenai prie upės, Jis perves mane per tą kelią. Nebijosiu pikto, nes Tu esi su manimi. Tavo rykštė ir Tavo lazda, jie taisyti ir ves mane per upę. Melskimės.

¹⁵¹ Dangišskasis Tėve, aš toks dėkingas už Vedlį, už Tą, Kuris mane veda. O, kartais, Tėve, kai negirdžiu Jo greta, aš išsigąstu. Noriu, kad Jis būtų greta manęs, nes nežinau, kuriuo metu man teks eiti per upę. Noriu, kad Jis būtų šalia manęs. Niekada nepalik manęs, Viešpatie. Negaliu kalbėti, negaliu pamokslauti, negaliu medžioti miškuose, negaliu žvejoti upėje, negaliu vairuoti automobilio, nieko negaliu daryti be Tavęs. Tu esi mano Vedlys. Koks laimingas esu, pasakodamas šį vakarą šiai bendruomenei, kaip Tu vedei mane per visa tai, kaip Tu atvedei mane!

¹⁵² Neseniai maščiau; ne seniau kaip prieš keletą metų stovėjau tenai gatvėje ir dėl to, kad mano šeima elgėsi blogai, niekas su manimi nesišnekėjo. Aš jaučiausi vienišas, troškau bendravimo. Niekas nenorėjo turėti reikalų su manimi. Jie kalbėjo: “Jo tėvas degtindaris”. Ir, Viešpatie, mačiau, kad niekas nenori su manimi šnekėtis. O aš myliu žmones. Bet kartą, kai įsikibau tos Linijos! Dabar manau, Viešpatie, jog turiu išsprūsti ir išeiti į negyvenamas vietas šiokiam tokiam atokvėpiui. Kas tai padarė? Ne asmenybė, ne išsilavinimas; tokio neturiu. Bet tai buvai Tu, Viešpatie. Tu, Viešpatie. Tu leidai man pataikyti į taikinį, Tu leidai man sugauti didelę žuvį, nes Tu žinojai, jog aš to noriu. Tu davei man tėvus ir motinas. Tu davei man brolius ir seseris.

Tu davei man sveikatos. Tu davei man žmoną. Tu davei man šeimą. Tu esi mano Vedlys, Viešpatie. Leisk man laikytis Tavosios rankos, niekada manęs nepaleisk. Jei viena nuvargs, aš pakeisiu ranką. Padėk man, Viešpatie.

¹⁵³ Ir tegu kiekvienas laikosi tos pačios Gyvenimo Linijos, Viešpatie, Šventosios Dvasios, kuri yra mūsų Gyvenimas, Gyvenimą suteikiantis šaltinis. Ir tegu Jis veda mus visus į tą laimingą Žemę, kur nebėra gyvenimo vargų ir mūsų darbas žemėje atliktas, ir nebebus tenai pasenusių nei nusilpusių, nei bemiegių naktų, nei raudų, nei maldavimų, nebebus kvietimų prie altoriaus, mes būsim tenai jauni amžinai, nebebus ligų nei sielvarto. Tenai nebus nuodėmės ir mes gyvensime Dievo teisume visais ateinančiais amžiais, nesibaigiančią Amžinybę. Suteik tai, Tėve.

¹⁵⁴ O dabar, Tėve, jei čia yra tokių ši vakarą, kurie niekada nesilaikė tos Linijos, tegu jie atranda Ją kaip tik dabar. Ir tegu Šventoji Dvasia, Kuri vedė . . . Galiu pasakyti iš širdies, uždėjęs ranką ant Tavojo Žodžio, Jis visuomet buvo teišus. Aš daugelį kartų klydau. Bet Jis yra teišus. Tegu Jis būna su manimi, Viešpatie. Leisk man būti su Juo. Ir daugelis kitų, esančių čia, kurie Jo dar nepažįsta ši vakarą, tegu jie paima Jo nekintančią ranką, kad galėtų būti vedami.

¹⁵⁵ Ir vieną dieną mes prieisime prie upės. Tą rytą taip pat bus ūkanota. Ta senoji jūra riaušos, senasis Jordanas, didžiulės bangos daužysis, mirtis smaugs mūsų gyvybę. Bet, Dieve, aš— aš nepabijosiu. Seniausiai susitvarkiau su tuo. Tik noriu nusiimti šalną kaip karys, atsigrežti, pažvelgti atgal į tą kelią, kad pamatyčiau, kur mane vedė ta Linija. Kad pamatyčiau visas savo praeitas dykvietes, visus erškėčio įspaudimus, visas akmenų krūvas, į kurias užsigavau, bet vis laikiausi Laido. Kaip Tu sakei, kaip poetas parašė: “Kai kurie per vandenį, kai kurie per potvynius, kai kurie per dideliu išmėginimus, bet visi per Kraują”. Ir aš noriu paimti Šį senąjį Kalaviją, kuris saugojo mane kelyje, įkišti Jį atgal į dėklą, sušukti: “Tėve, atsiųsk ši rytą man valtį, einu namo”. Tu būsi tenai, Viešpatie. Tu pažadėjai tai. Tu negali apvilti.

¹⁵⁶ Palaimink kiekvieną, esantį čia. Ir jeigu jie nežino, kaip laikytis šios Linijos ir niekada Jos nebuvo palietę, tegu dabar pakyla šventosios rankos, trokštančios rankos, prašančios rankos, ir teprisiliečia Gyvenimo Linijos, kuri atves juos prie širdies troškimo, tobulos ramybės ir pasitenkinimo, ramumo Kristuje.

¹⁵⁷ Nulenkę galvas, ar bus tokių, kurie pakels rankas ir pasakys: “Leisk man. Imk mane už rankos”? O, telaimina jus Dievas.

Kai kelias apniuksta, brangus Viešpatie,
pabūki greta,
Kai gyventi beliko nedaug,

Kai prie upės stovėsiu, rodyk kelią kojoms
manosioms,
Paimki už rankos, brangus Viešpatie, ir veski
mane.

¹⁵⁸ Ar dar kas pakels ranką, ar pasakys: “Viešpatie, aš noriu šį vakarą pajusti Gyvenimo Linijos prisilietimą. Noriu pajusti, kad Kristus atleido man nuodėmes ir nuo šios minutės aš noriu būti nauju tvariniu”? Telaimina jus Dievas. Ar dar kas pasakys: “Leisk man prisiliesti Tave, Viešpatie. Leisk man išsilaisvinti”? Telaimina jus Dievas, sese. “Leisk man ištrūkti iš savęs ir atrasti save Tavyje, Viešpatie”. Telaimina jus Dievas. Ir jus telaimina Dievas. Teisingai. “Leisk man išsilaisvinti, Viešpatie. Leisk man pamiršti”. Telaimina Dievas tave, broli. “Leisk man...”. Telaimina tave Dievas, sese. “Leisk man atsikratyti viso mano žinojimo”. Telaimina tave Dievas, sese. Nepasitikėkite žmogaus sukurtomis programomis. Sekite Vedliu, Jis įves jus į visą Tiesą. “Veski mane, Viešpatie Jėzau, veski mane”. Telaimina Dievas jus tenai. O, daug pakilo rankų, trokštančių išsigelbėjimo. Dabar, kol mes esame...

¹⁵⁹ Čia prie altoriaus, nepavadinsi altoriumi, nes čia visur sėdi žmonės. Bet Jis yra kaip tik čia. Jūs gerai žinote, kai pakėlėte ranką, kažkas įvyko jūsų širdyje. Jėzus sakė: “Kas klauso Mano Žodžių ir tiki Tuo, kas siuntė Mane, turi amžinąjį Gyvenimą”. Jūs norite to? Tuomet čia yra baseinas, pilnas vandens. Bus galybė laiko krikštui. Melskimės.

¹⁶⁰ Mūsų Dangiškasis Tėve, ši lūžinėjanti Žinia šį vakarą kimiu balsu, Šventoji Dvasia kažkur turėjo apsilankyti. Ji nuėjo ten, kur Ji ir buvo numaçiusi, ir šį vakarą yra daug, Viešpatie, penkiolika ar dvidešimt pakėlė rankas, jiems reikia Vedlio. Jie suvokia, jog mėgina save apgauti. Jie mėgina pasakyti: “Man gerai”, bet tenai giliai jie žino, kad taip nėra. Ir jie nori pajusti Tave, Viešpatie. Jiems reikia Vedlio. Jie nori pasirašyti. Nebūsime perkrauti. Jie nori pasirašyti šiai kelionei. Jie nežino, kaip tenai patekti. Niekas nežino, kaip juos ten nuvesti; tik Tu Vienintelis. Jie ateina dėl Dievo duoto Vedlio, Šventosios Dvasios. Jie pakėlė rankas.

¹⁶¹ O Šventoji Dvasia ir Vedly, nusileiski ant jų. Atleiski kiekvieną nuodėmę. Atleiski jų piktadarystes. Paimki šį vakarą juos į Kristaus Kūną, kur jie galės pajusti tekančią Dievo srovę ta Linija, nuvesiančia juos prie Jordano, ir per Jordaną į pažadėtąją Žemę. Tegu jie seka tiesiai paskui Žodį. Žodyje pasakyta: “Atgailaukite ir krikštykitės Jėzaus Kristaus Vardu”. Tegu jie nemėgina eiti koku kitu keliu. Tegu jie seka tiesiai paskui Žodį, nes Jis yra Tas, kuris veda. Tai yra—tai yra laiptai, kuriais užlipus, mes galėsime laikytis Vedlio. Suteik tai, Viešpatie. Tegu jie tampa Tavo. Dabar jie Tavo rankose kaip trofėjai, joks žmogus jų neišplėš. Aš tikiu, kad Tu juos priimsi kaip išgelbėtuosius. Aš tikiu, kad jie pakėlė rankas tik todėl, kad kažkas jiems prakalbo,

jie nebūtų galėję to padaryti patys. Tai buvai Tu, Šventoji Dvasia ir Vedlys.

¹⁶² Jie mato, kaip artėja ta valanda, kyla rūkas virš žemės, galingi mokymai ir—ir visa kita jungiasi į vieną, bažnyčios stoja į konfederaciją, jungiasi. Ir, o Dieve, kaip jie gali taip sakyti: “Visi kitokie turės išvažiuoti iš čia į Aliaską”. Ir visi tie dalykai, kuriais jie grasina, nėra mums nauji, didysis Vedlys mums parodė tai Žodyje. Mums tik tenka eiti per tą Jo dalį.

¹⁶³ Tėve, Dieve, Tu kalbėjai jiems ši vakarą ir aš atiduodu jus Tau kaip Žodžio trofėjus. Jėzaus Vardu.

¹⁶⁴ Dabar, štai čia, ant stalo, Tėve, guli skepetos sergantiems žmonėms, kokiam kūdikiui, galbūt motinai, seseriai, broliui; netgi jose išmeigti segtukai. Dabar laikau jas prie savęs. Na mes esame išmokyti Biblijos, kad jie imdavo Pauliaus kūną lietusias skepetėles bei prijuostes, ir ligoniai išgydavo, iš žmonių išeidavo piktosios dvasios. Mes suprantame, Viešpatie, kad Paulius buvo žmogus, jis buvo tik žmogus. Bet tai buvo Šventosios Dvasios patepimas, kuris palaimino tas skepetėles ir žmonių tikėjimas, jog jis buvo Tavo apaštalas. Dabar tarp mūsų nebėra Pauliaus, bet ne Vedlio, Jis vis dar čia. Ir, Dieve, aš meldžiu, kad Tu palaimintumei šias skepetėles, tenuveda Vedlys jas į tą vietą, prie visiško atsidavimo.

¹⁶⁵ Mums buvo pasakota, jog kai Izraelis ėjo paskui savąjį Vedlį, jie priėjo prie pat Jordano, prie pat (greičiau) Raudonosios jūros. Atlikdami pareigą jie sustojo, ir Vedlys pervedė juos. Kam? Kad parodytų Savo šlovę. Ir kai nebebuvo jokios vilties, Dievas pažvelgė iš to Ugnies Stulpo, netgi ta sena negyva jūra išsigando ir susivyniojo, atsirado takas Izraeliui pereiti į pažadėtąją žemę.

¹⁶⁶ Išties, Viešpatie, Tu vis dar tas pats Dievas. Galbūt šie žmonės yra Krikščionys, galbūt jie atlieka savo pareigą, bet buvo įvaryti į kampą, kur liga pričiupo juos. Pažvelk žemyn ši vakarą pro Jėzaus Kraują, kad velnias išsigąstų, kad jis atsitrauktų ir Tavo vaikai pereitų į geros sveikatos pažadą. Suteik tai, Tėve. Aš siunčiu jas nuo savo kūno jų kūnams, Jėzaus Kristaus Vardu.

¹⁶⁷ Keliu šią bendruomenę priešais Tave, tikėjimu vedu juos tiesiai prie šlovingo Dievo altoriaus Danguje. Kiekvienas prašymas dėl ligos, koks bebūtų jų suklydimas, kas bebūtų neteisinga jų gyvenimuose, Dieve, apvalyk juos, padaryk juos Tavais. Išgydyk juos, Tėve. Ir tegu Jėga, prikėlusi Jėzų iš kapo, atgaivina jų mirtingus kūnus ir padaro juos naujais tvariniais Kristuje. Suteik jiems gerą sveikatą ir stiprybę tarnauti Tau.

¹⁶⁸ Prisimink mane, o Viešpatie. Aš Tavo tarnas. Padėk man, stokojančiam prašančiam. Ir meldžiu, kad Šventoji Dvasia vestų mus ir panaudotų mus, ir vadovautų mums iki tos dienos, kai mes pamatysime Jėzų Kristų veidas į veidą Jo šlovingo Atėjimo metu, kai susitiksime Jį ore Paėmime. Kristaus Vardu mes to prašome. Amen.

Myliu Jį, aš . . . (Ar ir jūs mylite?)
 Nes pirmas Jis pamilo
 Išpirko mano kalnę
 Ant Kryžiaus Kalvarijos.

¹⁶⁹ Na, jei jūs nemylite vienas kito, kuriuos matote, kaip jūs mylėsite Tą, Kurio nematote? Dabar, kol giedame *Myliu Jį*, iš visos širdies paspauskite kaimynui ranką su meile.

Myliu Jį, . . .
 [Brolis Branhamas spaudžia ranką aplinkui jį
 esantiems. Ir sako: “Telaimina Dievas tave,
 Broli Nevilli”—Red.]
 [Kongregacija toliau gieda]
 Ant Kryžiaus Kalvarijos.

Dabar pakelkite rankas į Jį.

Myliu Jį, myliu Jį,
 Nes pirmas Jis pamilo
 Išpirko mano kalnę
 Ant Kryžiaus Kalvarijos.

¹⁷⁰ Ar norėtumėte išgirsti gerą giesmę? Aš suprantu, kad čia yra evangelistas, giesmių vedantysis iš Indianapolio. Manau, kad jis gieda Cadle Maldykloje. Teisingai? Gerai, pone. Tai jo vieta Cadle Maldykloje. Kiek prisimenančių E. Howardą Cadleą? O, tai bent! Jo brangi siela ilsisi pas Dievą. Lakštingala, moteris, kurios giedojimą aš mėgau, ko gero, gražiausia, ką man buvo tekę girdėti savo gyvenime, tai buvo p. Cadle, giedanti: “Išeidamas iš kambario šį rytą ar nepamiršai pasimelsti Kristaus, mūsų Išgelbėtojo, Vardu, kad šiandien Jis būtų tavasis Skydas?”

¹⁷¹ Kaip kartą priešais gatvėje, mažame dviejų kambarių namelyje, atsikėliau ir ketinau įkurti ugnį. Krosnelė neįsikūrė. Mėginau įkurti, papūtė vėjas ir viską bloškė man į veidą. O buvo šalta, vos nesuledėjau. Apšerkšnijusios grindys, o aš basas; mėginau įkurti tą seną skardinę krosnelę su nedideliu dūmtraukiu. Ir aš staiga . . . Mes su Meda ką tik buvome vedę. Aš mėginau įkurti, o tos malkos buvo drėgnos ir nedegė, sėdėjau tenai ir maščiau: “O, varge! Dar kartelį pamėginsiu”. Turėjau eiti į darbą, ir stengiausi įpūsti tą krosnelę. Pratiesiau ranką ir įjungiau radiją, ji pradėjo giedoti: “Išeidamas iš kambario šį rytą ar nepamiršai pasimelsti”, — aš parpuoliau ant grindų, — “Kristaus, mūsų Išgelbėtojo, Vardu, kad šiandien Jis būtų tavasis Skydas?” O, kaip man patiko klausytis tos moters!

¹⁷² Kai kada nors pereisiu tą upę, tikiuosi išgirsti p. Cadle tenai. Jūs žinote, visuomet skyriau susitikimą. Toje upės pusėje yra visada žaliuojantis Medis, jūs žinote, Gyvenimo Medis; o kitoje upės pusėje Angelų choras gieda dieną ir naktį, ten nėra nakties, jie gieda visą dieną, suprantate. Aš susirasiu vietą, prisėsiu ir klausysiu. Manau, kad išgirsiu ir p. Cadle, giedančią tenai.

¹⁷³ Telaimina Dievas mūsų brolių. Užmiršau jo vardą. Koks jūsų vardas, broli? Broli Nedas Woolmanas dabar jums giedos. Broli Woolmanai, džiaugiuosi, kad šį vakarą jūs čia su mumis. [Broli Woolmanas gieda *Mano širdies bažnytėlė*—Red.]

VĒDLYS LIT62-1014E
(A Guide)

Šis Viljamo Marijono Branhamo pamokslas originaliai buvo pateiktas anglų kalba 1962 m. spalio mėn. 14 d., sekmadienio vakarą, Branhamo bažnyčioje Džefersonvilio mieste, Indiana, JAV, paimtas iš magnetinės garsajuostės ir išspausdintas pilnumoje, anglų kalba. Šis lietuviškas vertimas buvo išspausdintas ir išplatintas „Voice Of God“ įrašų.

LITHUANIAN

©1998 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Autorinių teisių pranešimas

Visos teisės išsaugotos. Ši knyga gali būti atspausdinta namų spausdintuvu, asmeniniam naudojimui arba nemokamai duota kaip priemonė skleisti Jėzaus Kristaus Evangeliją. Ši knyga negali būti parduodama, spausdinama dideliu mastu, skelbiama interneto svetainėje, laikoma paieškų sistemoje, išverčiama į kitas kalbas, ar naudojama norint gauti lėšų, be akivaizdaus „Voice Of God“ Įrašų® rašytinio leidimo.

Norint gauti daugiau informacijos ar norint gauti kitos turimos medžiagos, prašome kreiptis į:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org